

Сенките на Скинията за По-добрите Жертви

СЕНКИТЕ НА СКИНИЯТА ЗА ПО- ДОБРИТЕ ЖЕРТВИ

Ръководство за царското свещенство

**НА ЦАРЯТ НА ЦАРЕТЕ И ГОСПОД НА ГОСПОДАРИТЕ
В ИНТЕРЕС НА
ПОСВЕТЕНИТЕ МУ СВЕТИИ
ОЧАКВАЩИ ОСИНОВЕНИЕТО
И НА
ВСИЧКИ, КОИТО НА ВСЯКО МЯСТО ПРИЗОВАВАТ БОГА -
ДОМЪТ НА ВЯРАТА
И НА
СТЕНЕЩОТО ТВОРЕНИЕ, ПЪРУВАЩО И ОЧАКВАЩО
ОТКРИВАНЕТО НА СИНОВЕТЕ БОЖИИ
СЕ ПОСВЕЩАВА ТОЗИ ТРУД**

“ И да просветите всички що в смотрението на тайната, която е била от векове скрита у Бога.” „ Която Той е преумножил в нас с всяка премъдрост и разум, като ни обади тайната на своята воля, на своето благоволение, което е положил от по-напред в него си; в устроение на изпълнение на времената да съвокупи в Христа всичко и което е на небесата, и което е на земята” – Ефесяни 3:4,5,9; 1:8-10

(Публикувано първоначално през 1881 г.)

ПРЕДГОВОР

Първото издание на тази малка книга бе публикувано през 1881 г. и поради Божието благословение, изглежда, тя е била много полезна за класата, за която е специално предназначена- „Царското Свещенство”. Мнозина, принадлежащи към тази класа изповядали, че като Божий пръст, тя им посочила значението на образите в Стария завет, които никога преди не били разбирани и че това ги повело по пътя на саможертвата, като им помогнало да разберат истинското им значение и значението на библейските изявления: „Представете телата си в жертва жива.” ; „Изпълнете онова, което е зад страданията на Христа.”; Ако страдаме с него и да царуваме с него.”; „Да излезем с него извън стана, понасяйки укора с него”, а освен тези и много други изявления в Писанията, които приобщават Божия народ към себе си „ в страданията понастоящем и славата, която ще последва.”

Авторът се радва, че това е истина и се моли за божествено благословение също и за това ново издание, което станало необходимо, главно поради износване на електро-плаките на предното издание и поради желанието общият му стил да се приспособи към серията „Изследване на писанията” - тъй като може по подходящ начин да се разглежда като допълнение и приложение на петия том на този труд, оставено отделно за удобство. Освен тези типографски промени, добавянето на една глава и няколко промени във фразеологията, за да се направят някои пунктове по- разбираеми, други промени няма. Наистина, никакви конкретни промени не са необходими и желани.

Разбирането на изложените тук въпроси, изглежда са били направлявани от небето, „учени от Бога”, по време, когато светлината била абсолютно необходима за пълното представяне на Плана на вековете. Благословените от средствата, предложени в тази малка книга и другите, които още ще бъдат подобно благословени, надяваме се, всички да могат да оценят, че са също „учени от Бога”; така че да се отбележи, че авторът на книгата се е старал да докаже всеки пункт и всяко приложение с Божието

Слово, той не е учил нищо от себе си : както го е получил от Господ чрез неговото слово и дух, той го е представил същото- с доказателства- така че който има уши, да чуе.

Внимателният изучаващ ще схване, че приложението на образите, които от сега нататък ще се представят тук, ако се окажат правилни, то това ще потвърди целия План на вековете. Това са оправдание, освещение и прославяне- първо на Църквата и в последствие възстановяване на всеки, който пожелае от всички земни племена. На какво славно Евангелие е тогава ключ това!

Драги читателю, ако въпросите, които отсега нататък ще се представят тук привлекат вниманието ти въобще към истината, то те сигурно ще събудят у теб енергия и силна ревност да жертваш земните си интереси, за да спечелиш наградата на Вишното звание, да станеш един от Царските свещеници. Те скоро ще се присъединят към „Великият Първосвещеник на нашето изповядване във великото дело” - в голямата дейност по благославяне на стенещото творение. И ако получиш благословение от тези истини и участваш в духа им, то ти непременно ще пожелаеш да предадеш освежителната чаша и на други, които също се нуждаят от такъв подтик, за да се съживят отслабналите им сърца. А ако желаш да сътрудничиш в това служение, ще намериш свършена възможност да се сдобиеш с тези книги на съвсем номинална цена- дузини или стотици. Всеки, който получава храна от Господната трапеза е почетен с привилегията да се присъедини към служението като „съработници Божии”.

С Християнска любов,
Ваш брат и слуга в Христа,
Чарлз Т. Ръсел

Съдържание

Глава 1

ОБРАЗНАТА СКИНИЯ

Стана- Двора- Скинията- Бронзовия Олтар- Умивалникът- Масата- Светилника- Златния Олтар- Умилостивилището и Ковчега- Дверите- Първата завеса- Втората завеса- Значението им и техните първообрази

Глава 2

ИЗРАЕЛТЯНИ, ЛЕВИТИ, СВЕЩЕНИЧЕСТВО

Човешки класи, изобразени от Израелтяни, Левити и Свещеници- Помазване на Свещениците- Значението на „ Одеждите на слава и великолепиe”, носени от Първосвещениците,разгледани образно- Авраамовия завет, Закона на завета и Новия Завет- предвещани

Глава 3

ОСВЕЩАВАНЕ НА СВЕЩЕНИЧЕСТВОТО

ЛЕВИТ 8:14-33

Отделени за служба на Бога- „ Бъди верен до смърт”- „ Осветете се и Аз ще ви осветя”- Телета и овни за посвещение- Елей за помазание при посвещение

Глава 4

ВЕЛИКИЯТ „ДЕН НА УМИЛОСТИВЕНИЕТО”

ЛЕВИТ 3:14-33

Ред на образа и първообразните му значения- Телето- Свещеникът- Влизането в светилището с кръв- Тамяна, благовонието и зловонието- Влизане в Светая Светих- Господният козел- Козелът за отпущане- Благославяне на народа

Глава 5

ДРУГ ОБРАЗ НА ЖЕРТВИТЕ НА УМИЛОСТИВЕНИЕТО

ЛЕВИТ 9

ЛЕВИТ 10

Жертви на Умилостивението, изложени отново в различни подробности- Мойсей и Аарон влезли в Скинията и излизайки отново благословили народа- „Ще се яви на онези, които го чакат”- „ След смъртта- съд”- Божествено приемане на жертвата на Умилостивението проявено

Глава 6

ЖЕРТВИ ПОСЛЕДВАЛИ „ДЕНЯТ НА УМИЛОСТИВЕНИЕТО”

Те изобразяват покаяние, обети и т.н. през Хилядолетието- Жертвите за всеизгаряне за народа- Жертвите им за помирение- Месни жертвоприношения- Жертвоприношения за нарушения- Прекратяване на различията на мъжкия и женския пол, показани в образите

Глава 7

„ПЕПЕЛТА ОТ ЮНИЦА, С КОЯТО СЕ ПОРЪСВАЛИ ОСКВЕРНЕНИТЕ ОСВЕЩАВА” ЕВРЕИ 9:13

Не е една от жертвите на Денят на Умилоствението- Не е една от последвалите жертви за народа- Класата, изобразена от тази жертва- Ап. Павел- Подсвещеника, който свидетелства и удостоверява първообраза- Поръсването с пепел за очистването на народа ще стане през Хилядогодишния век- Как ще се осъществи очистването

Глава 8

ДРУГИ ЗНАМЕНАТЕЛНИ ОБРАЗИ

Стълбовете в двора- Белите завеси- Сребърните куки- Стълбовете на дверите на Светая и Светая Светих- Златната маса- Златният светилник- Първообразни свещеници, които виждат дълбоките неща и левитите, които не могат да ги видят- Златният олтар- Ковчега на Завета и Светая Светих- Неговото съдържание и значението им- Светая Светих- Двата Херувима- Непорочният Свещеник- Тайната, скрита от векове

ГЛАВА 1

ОБРАЗНАТА СКИНИЯ

Лагера- Двора- Скинията- Бронзовия Олтар- Умивалникът- Масата- Светилникът- Златният Олтар- Умилостивилището и Ковчега- Дверите- Първата завеса- Втората завеса- Значението им и техните първообрази

Скинията, която Бог заповядал на израелския народ да построи в Синайската пустиня и във връзка с която били установени всичките им религиозни служби и церемонии била, както ни уверява ап. Павел, сянка на бъдещите добрини. (Евреи 8:5;10:1; Кол. 2:17). Фактически цялата израелска нация, както законите, така и религиозните ѝ служби и церемонии, били образни. Тъй като това е истина, разбирането ни на Плана и спасителното дело, което напредва понастоящем, както и бъдещото им развитие, не могат да не бъдат в огромна степен осветени чрез грижливо изучаване на „сенките”, които израелтяните били карани да повтарят постоянно година след година за наше назидание, докато Евангелският век въведе първообразите им – действителните неща - 1 Петър 1:11, Евреи 10:1-3.

Ние започваме изследването на този въпрос не само за да се сдобием с историческо познание за юдейските форми, церемонии и поклонение, но за да бъдем поучени чрез разбиране в **същността** на изследването на сянката - така, както Бог я е замислил при уреждането ѝ.

Не ще успеем да отдадем подходяща тежест и важност на сянката, ако не разберем колко грижливо Бог водел и направлявал всичко, в най-малки подробности. Първо той взел Мойсей при себе си на планината и му илюстрирал начинът, по който трябва да се направят нещата. Второ, той го задължил да бъде много внимателен за всяка подробност- „ Виж, казал той, да

направиш всичко по образа, който ти бе показан на планината.” (Евреи 8:5; Изход 25:40). Така било с всички подробности на службата: всяка точка и чертица в образа трябвало да се извърши съвсем точно, защото това илюстрирало нещо по-велико и по-важно, което щяло да настъпи след това. А сенките трябвало да бъдат съвсем точно извършени, за да не стане народът безгрижен, като обикновено наказанието за някакво нарушение било смърт. За отделни случаи виж Изход 28:43; Числа 4:15,20; 17:13; 2 Царе 6:6,7; Левит 10:1,2

Разбирането на Божията грижа при направата на „сянката” не само ще породи у нас доверие в точността ѝ, че нито една точка или чертица не ще пропадне, докато не се изпълни всичко (Матей 5:18), но ще събуди у нас също огромен интерес към Божия план. Това ще ни накара да изследваме подробно и да търсим внимателно значението на сенките. Това възнамеряваме да правим ние сега с обещаното Божие благословение, уверени че сме сред онези, които са истински посветени на Бога, негови чедра, родени от духа му – „който търси - намира и който хлопа, ще му се отвори.”

УСТРОЙСТВО НА СКИНИЯТА

Наставленията, дадени на Мойсей за устройството на Скинията могат да се намерят в книгата Изход от 25 до 27 глава, а описанието на извършената работа- от 35 до 40 глава на същата книга. Накратко казано, Скинията била дом, построен от известно количество дъски от дървото ситим (акация) „обковани” или покрити с листове злато, като краищата им били положени в гнезда, приготвени от сребро, закрепени здраво заедно с помощта на греди от същото дърво, също покрити със злато.

Самата постройка била широка 15 стъпки, висока 15 стъпки и 45 стъпки дълга. Отворена била от предната ѝ страна или от източния ѝ край. Покрита била с голямо бяло ленено платно, избродирано с фигури на херувими в синьо, мораво и пурпурно. Отвореният край или предната част на постройката била затворена от завеса, направена от материя, подобна на

покривалото, наречена „Дверите” или Първата завеса. Друго платно от същата материя, общито подобно с фигури на херувими, наречено „Завесата”(или „Втората завеса”) било спуснато така, че разделяло Скинията на две отделения. Първото или по- голямо отделение, широко 15 стъпки и дълго 30 стъпки, било наречено „Света́я”*. Второто или задното отделение, широко 15 стъпки и дълго 15 стъпки, било наречено „Света́я Светих”. Тези две отделения съставлявали самата Скиния. Над тях била издигната палатка за подслон. Тя била направена от кашмирско платно или козина от коза. Върху нея имало друга от боядисани в червено овчи кожи и друга от тюленови кожи (погрешно преведени кожи от язовец)

СВЕТИЯТ ДВОР ИЛИ СВЯТОТО МЯСТО

Скинията била обкръжена от „ Двор”, като самата тя стояла в задната му част. Дворът бил широк 75 стъпки и дълъг 150 стъпки, като бил оформен от ограда, направена от ленени завеси, окачени на сребърни куки, поставени на горният край на дървени стълбове, високи седем и половина стъпки, които от своя страна били поставени на тежки медни поставки (неправилно преведени бронзови) и свързани, подобно на навеса, който покривал Скинията- с въжета и закачалки. Цялото това заграждение било свята земя и затова било наречено „Свято Място”, а така също „ Дворът на Скинията”. Входът му, подобно на вратата на Скинията, бил на изток и бил наречен „Портата”. Тази „Порта” била направена от бял лен, общит със синьо, лилаво и пурпурно.

Ще отбележим, че трите входни пасажа- „Портата” към Дворът, „Дверите” към „Света́я” и „ Завесата” към „ Света́я Светих” били направени от една и съща материя и цветове. Извън Скинията и „Дворът” бил „ Станът” на Израел, който я обкръжавал от всички страни на почитателно разстояние.

*В английския превод (а и в българския), често, макар и неправилно, „Света́я” е наричана „Свято място” и в такива случаи думата „място” ще се намери, написана с подчертан

шрифт, сочейки с това, че е добавена от преводачите, както например в Изход 26:33. Тази грешка е твърде объркваща като се има в предвид, че „Дворът” бил правилно наречен „свято място”. Когато думата **място** не е дадена с подчертан шрифт, се има в предвид винаги „Дворът”. Виж Левит 14:13 и 6:27. в някои случаи „Светая” е наречена „Скинията на събранието” „Светая светих” или „Светилището” също понякога е наречено „Свято **място**” – **място** с подчертан шрифт. Примери- Левит 16:17,20,23. Когато говорим за тези отделения, ние ще ги наричаме по няколко начина: „Дворът”, „Светая” и „Светая светих”.

Липсата на разбиране за ползата на християните от тези образни картини и необходимостта от еднообразна точност от страна на преводачите на кн. Левит, трябва да е било причина за различните преводи, които по такъв начин спомогнали за объркване на изучаващия.

ОБЗАВЕЖДАНЕТО

Обзавеждането на „Двора” се състояло от две главни неща „Бронзовият Олтар” и „Умивалникът” със съответните им инструменти.

Току отвътре до самата врата и непосредствено пред нея, стоял „Бронзовият Олтар”. Този олтар бил направен от дърво, облицован с мед и бил седем и половина стъпки широк и четири и половина стъпки висок. За обслужването му имало различни принадлежности- съдове за пренасяне на разпалени въглища (наречени кадилници) до „Кадилният Олтар”, легени за събиране на кръв, куки за окачване на месо, лопати и т.н.

УМИВАЛНИКЪТ

Между „Бронзовият Олтар” и вратата на Скинията бил „Умивалникът”. Той бил направен от полирана мед и бил вместилище за вода. В него свещениците се умивали преди да влязат в Скинията. Обзавеждането на Скинията се състояло от

„Маса”, „Светилник” и „Кадилен Олтар” в „Светая” и „Ковчегът на свидетелството” в „Светая Светих”.

МАСАТА С ХЛЯБОВЕТЕ НА ПРИСЪСТВИЕТО

Вътре, в самата Скиния, в първото ѝ отделение „Светая”, отдясно (север) стояла Маса с „Хлябовете на присъствието”. Това била една дървена маса, облицована със злато, а на нея били поставени дванадесет пити от безквасен хляб, наредени в две купчини от по шест с ливан (тамян), поставен върху всяка купчина. (Левит 24:6,7). От този хляб можели да ядат само свещениците. Той бил свят и бил подновяван всеки седми или съботен ден.

ЗЛАТНИЯТ СВЕТИЛНИК

Срещу масата с „Хлябовете на присъствието” стоял „Светилник”, направен от чисто злато, изкован (изчукан), който имал седем клона с лампа на всеки клон. Това била единствената светлина в „Светая”. Както вече видяхме, естествената светлина била затъмнена от стените и завесите, защото нямало прозорци. За седемте му лампи се грижел, приготвяйки, снабдявайки с елей и т.н. самият Първосвещеник, който по това време и пренасял и тамян на Златния Олтар.

„ЗЛАТНИЯТ ОЛТАР” ИЛИ „КАДИЛНИЯТ ОЛТАР”

По-нататък, съвсем близо до „Завесата”, стоял малък олтар, направен от дърво и облицован със злато, наречен „Златният Олтар” или „Кадилният Олтар”. Върху него нямало огън, освен онзи, който свещениците внасяли с кадилниците, които поставяли върху „Златният Олтар”. След това върху него наронвали тамян, причинявайки благоуханен дим или парфюм, който изпълвайки „Светая”, прониквал също зад „Втората завеса” в „Светая Светих” или Най- святото.

КОВЧЕГЪТ НА СВИДЕТЕЛСТВОТО

Зад „Завесата” в „Света Светих” имало един единствен предмет- „Ковчега”. Той бил правоъгълен сандък, направен от дърво и облицован със злато. Имал капак или похлупак от чисто злато, наречен Умилостивилище или „Седалище на милост”. Върху него (от същият къс злато) имало два златни Херувимакана изработка. Вътре в „Ковчега” (под Умилостивилището) били поставени златната стомна с манната, напъпилата тояга на Аарон и двете плочи на Закона. (Евреи 9:4) Върху Умилостивилището се явявала свръхестествена светлина, сияеща между Херувимите, изобразяваща Божественото присъствие. Това била единствената светлина в „Света Светих”.

Забележително е, че цялото обзавеждане на Скинията било от злато или облицовано със злато, докато в „Дворът” всичко било от мед. Дървото, което било основата, облицовано с тези метали, вярваме, било употребено, за да направи предметите по-леки и по-лесно преносими, отколкото ако са направени от масивен метал. Това съображение било много важно, когато пътували. Съдовете на Храма били направени от масивни метали. (3 Царе 7:47-50) Ние мислим, че двата метала, злато и мед, били употребени, за да представят две различни естества. Медта представлявала човешкото естество в неговото съвършенство, малко по-долно от естеството на ангелите, а златото-Божественото естество, което е далеч над ангели, начальства и власти. Златото и медта са много подобни на външен вид, но все пак различни по качество. Така Човешкото същество е образ и подобие на Божественото, но приспособено към земните условия. Ще отбележим, че устройството на

ЛАГЕРЪТ, ДВОРЪТ И СКИНИЯТА

които са така определено разделени и диференцирани в три главни дяла, изобразяват три отделни класи, благословени чрез Умилостивението. Двете части на Скинията изобразяват двете състояния на една от тези класи.

„**Лагерът**” изобразявал **състоянието** на човешкия свят в греха, който се нуждае от Умилоствение и желае благословенията му, обаче анализира неясно свързаните с него копнежи и стенания. В образа „**Станът**” бил израелският народ като цяло. Той бил разделен от всички свети неща с бяла ленена завеса, изобразяваща за онези, които са вътре стената на вярата, но за онези отвън - стената на неверието, която пречела на погледа им да надникнат в светите неща вътре. За да се влезе в „Святото място” или „**Дворът**” имало само един вход. По такъв начин образа свидетелствал, че съществува само един път за достъп до Бога- едната „врата”- Исус. „**Аз съм пътя...** никой не отива при Отца освен чрез мене.” „**Аз съм пътят**”- Йоан 14:6; 10:9

„**Дворът**” изобразявал **състоянието** на **Оправдание**. В него се влизало чрез вяра в Христа- „вратата”. В този „**Двор**” през Денят на Умилоствението било позволявано да влизат само Левитите (образните или оправданите вярващи). Те имали достъп до „**Бронзовия Олтар**” и до „**Умивалникът**” и служели в „**Двора**”, но като обикновени Левити (вярващи) нямали право да влизат в Скинията, нито дори да надникнат в нея (Числа 4:19,20). В „**Двора**” всички неща били направени от мед. Това сочело, че класата, която била допусната да влезе там , се състояла от **Оправдани човеци**.” **Дворът**” не изобразявал състоянието на духовната класа през Евангелския век, макар че при жертване и умиване, свещениците също го използвали.

Самата постройка на „**Скинията**” с двете ѝ отделения изобразявала двете **състояния** на всички, които биват подложени на промяна от човешко към духовно естество. Първото отделение „**Светая**” изобразявало състоянието на всички, които (като Левити- оправдани вярващи) посветили човешкото си същество на смърт, за да могат да участват в Божественото естество (2 Петър 1:4), тъй като са родени от дух. Второто ѝ отделение „**Светая Светих**”, точно зад „**Завесата**” - смъртта, изобразявало състоянието на останалите верни до края „**победители**”, които ще достигнат до Божествено естество. След като завършат посвещението си в смърт, те ще бъдат променени напълно, ще бъдат родени от мъртвите, в Първото възкресение в Божествено

естество и организъм. Никое човешко, без оглед на това дали някога е било изпълнено с вяра, независимо от това дали се е умило от всякакъв грях и в Божиите очи оправдано обилно от всичко и считано за съвършено, не би могло да има някакво място или привилегия в духовните неща, в смисъл да ги разбере. През Евангелският век обаче такива са „призвани“ да посветят и пожертват човешкото си естество в служба на Бога и вместо него да наследят духовното естество- като членове на Христовото Тяло.” А физическият човек не приема нещата, които са от Божия дух, защото за него те са глупост и не може да ги разбере, защото те се изпитват духовно.”- 1 Кор. 2:14

Самият факт, че всичко в Скинията било направено от чисто **злато**, изобразяващо Божественото естество подразбира, че представлява състоянието само на такива, които са призовани към Божествено естество. Само онези от Левитите, които били посветени в делото по жертването (свещеници) имали достъп до Скинията. Така че само онзи от Домът на вярата, който е посветен да жертва дори до самата си смърт, може да влезе в Божествените условия, представени от Скинията.

В „Дворът” в оправданото състояние на човека, се влиза само чрез вяра. Но докато ние все пак трябва да запазим вярата, която ни оправдава, ако бихме желали да преживеем промяна на естеството си и станем „ Нови създания”, „ участници в небесното звание”, да бъдем „ Участници в Божественото естество”, то ще трябва да правим нещо повече от това. Ето защо влизането в „Светая” подразбира нашето пълно посвещение в служба на Бога, зачеването ни от Духа и старта в надпреварата за наградата на Божественото естество. Условя за това са вяроност на обета ни, разпъване на оправданата ни плът, представяне на човешката ни воля и тяло в жива жертва на Бога. Не би трябвало да търсим повече човешко удоволствие, почит, похвала и т.н., но да бъдем мъртви към това и живи за небесните импулси. Макар и в това състояние, ние все още вървим чрез нашия Господ Исус Христос, който не само отворил за нас „ Портата” на Оправданието чрез вяра в кръвта му, но който също отворил „Вратата” (първата завеса) за влизане в Скинията, „ новият път

на живот” като духовни същества през и отвъд „Втората завеса” - чрез жертване оправданата ни плът.

Ето защо двете отделения на Скинията „Светая” и „Света Светих” изобразявали двете фази или двете стъпала на Новия живот, за който сме заченати от Светия дух.

„Светая” изобразявал сегашното състояние на родените от Бога чрез словото на истината. (Яков 1:18). Като „Нови създания” с небесен ум, макар и още „в плътта” те имат свой действителен (вътрешен) живот и вярват в Бога от вътрешната страна на Завесата на Посвещението и отвъд интелектуалния поглед на света и непосветените вярващи. Те се радват на вътрешната светлина на „Златния Светилник”, докато другите са във „външната тъмнина”. Те ядат от специалната духовна храна, представена от безквасния „Хляб на присъствието” и принасят тамян на Златния олтар, приеман от Бога чрез Христос Исус.

„Света светих” изобразявал съвършеното състояние на Новите Създания. Те са верни до смърт и спечелват великата награда на Вишното звание чрез участие в Първото Възкресение (Откр. 20:6) Тогава, отвъд двете завеси, плътския ум и плътското тяло, те ще притежават славни духовни тела и духовни умове. Те ще бъдат подобни на своя Водач и Предтеча отвъд Завесата, който влизайки като наш Изкупител, осветил за нас, новия и жив път-или нов начин на живот- Евреи 10:20, 1 Йоан 3:2

Творението с духовен ум в „Света” с **вяра** поглежда напред през цепнатината на „Завесата” в „Света Светих”, долавяйки отблясъците на славата, почитта и безсмъртието оттатък плътта; с вяра, която е котва за душата, сигурна и вярна, проникваща в това, което е оттатък завесата.- Евреи 6:19; 10:20

Тогава виждаме, че Оправданието чрез вяра, първата ни стъпка към святост, ни въвежда в състояние на „мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос” (Рим. 5:1) Когато греховете ни са опростени или считани за покрити с Христова праведност, ние се намираме на стъпка по-близо до Бога, но сме все още **човеци** в „

Двора”. Ако се доберем до наградата на Вишното Звание, която е от Бога в Христос Иус и влезем през „Светая” в „Светая Светих”, да последваме.

СТЪПКИТЕ НА ИСУС

Нашия Водач и Глава - „Първосвещеникът на нашето Изповедание” (т.е. Първосвещеникът на нашето Свещеничество), „царското свещенство”- Евреи 3:1, 1 Петър 2:9-

- 1) Чрез вяра в Христовата Изкупителна жертва, представена на Бронзовия олтар, влизаме през „Портата” в „Двора” - премината е завесата на неверието и греха. Нашият Господ никога не направил тази стъпка, защото не бил от Адамовото потекло. Той бил свят, безвреден, отделен от грешниците. Той не бил никога извън състоянието на „Двора”.
- 2) Отхвърляйки оправданата си човешка воля и всички свои човешки копнежи и надежди, минаваме през „Първата Завеса” или завесата на човешкото ни съзнание - считайки човешката си воля за мъртва. Отсега нататък вече не се консултираме с нея, но само с Божията воля. Сега ние се намираме в „Светая” като „Нови Създания” - в първото от „небесата” или свети места (Еф. 2:6- Дайаглот) и започваме да се просвещаваме от „Златният Светилник” (Словото Божие) относно духовните неща- „дълбините Божии” и да се освежаваме и укрепваме ежедневно с истината, така както е представена в „Хлябът на присъствието”, който по Закон можели да ядат само свещениците. (Мат. 12:4) Посветени и укрепени по този начин, ще пренасяме ежедневно жертви на „Златният Олтар”, приемливи от Бога чрез Иус Христос- сладко благоухание за нашия Отец- 1 Петър 2:5 *

По такъв начин всички светии, всички посветени са в „небесното” или „свято” **състояние** сега – „седят (при почивка и общуване) с Христа в (първите от тях) небесни места”, но още не са влезли в „най-святото от всички

места”. Не, друга завеса трябва да се мине първо. Както преминаването през предната завеса изобразява **смъртта** на човешката воля, така преминаването през втората завеса изобразява смъртта на **човешкото тяло**. И двете са необходими да завършим „жертвата” си. Както плътския ум, така и плътското тяло трябва да бъдат изоставени преди да можем да влезем в „най-святото” от всички места-усъвършенствани като участници в божественото естество и неговото духовно състояние: защото плът и кръв не могат да наследят Божието Царство- 1 Кор. 15:50; сравни Йоан 3:5,8,14

С тези мисли на ум относно трите състояния, представени от трите места „Стан”, „Двор” и „Скиния” в следващото ни изследване ще отбележим специално трите класи, които попадат под тези условия, а именно: Невярващия свят, Оправданите вярващи и Светиите, съответно изобразени от Израелтяните, Левитите и Свещеничеството.

*Думата „духовни” очевидно уместно отсъства от най-стария гръцки ръкопис, Синайския. Жертвани са не духовни, а човешки права, привилегии, живот и т.н

ГЛАВА 2

ИЗРАЕЛТЯНИ, ЛЕВИТИ И СВЕЩЕНИЧЕСТВО

Човешки класи, изобразени от Израелтяни, Левити и Свещеници- Помазване на Свещеници- Значението на „Одеждите на Слава и Великолепие”, разгледани образно- Авраамовият Завет, Законът на Завета и Новият Завет- предвещани

Много е важно, че добихме ясна представа не само за устройството на Скинията и обзавеждането ѝ, но и за образното ѝ значение. Би трябвало да знаем също и нещо за действащите лица в нея, както и значението им като образи.

В много случаи Израел е употребен да изобрази Християнската Църква. Когато например напуснали египетското робство, те били образ на Божиите чедра, които слушат призива му да излезнат от света и да се отдадат на поклонение нему.

Пътуването през пустинята изобразявало отегчителното странстване, през което преминават мнозина, търсейки обещаната почивка в Ханаан- „Ела при мен и ще ти дам почивка”. Както в образа, така и в действителност, обещаната почивка в Ханаан не е далече, ако Божиите деца имат достатъчно вяра да се изкачат бързо и да влезнат в нея с вяра. Бог предвидил за тях изобилни неща: все пак те пътували през пустинята на греха, търсейки почивка, но не намерили такава, защото им липсвала вяра в Божиите обещания. Някои пътували така дълго време, а някои никога не влизат в почивката на Ханаан, поради неверие. Но докато Израел по плът обикновено изобразява духовния Израел, сега, както ще изследваме във връзка със Скинията, той изобразява съвсем друго нещо. Тук безспорно Израел изобразява **целият човешки свят**. Приносът за грях, жертвата, изкупление и т.н., направени образни за тях (и само за тях), били образ на „подобните жертви” и изкупление, направени в името на целия

свят; за което четем: „ Той е помирителна жертва за нашите грехове, но не само за нашите, но и за греховете на целия свят”- 1 Йоан 2:2, Евреи 9:23

С една дума, **Израел**, както и Скинията, Свещениците, Левитите и жертвите, били образ. И това, което било направено в символи с и за Израел до Първото идване на Исус, било образ или сянка, ако го погледнем на по- високо равнище и в по- голям мащаб.

Както Израел изобразявал света, така племето на Левитите изобразявало „ Домът на вярата” или всички, които вярват в Исус и изкуплението му. Свещеничеството – едно тяло, с един водач или Първосвещеник, било образ на „малкото стадо”, което с „Главата” си или Първосвещеника, е царското свещенство, членовете на което, след отминаване сегашното време на жертване, ще бъдат царе и свещеници на Бога и ще царуват над земята. (Откр.5:10) Погледнато от тази страна, ние виждаме Исус като Първосвещеник, но не свещеник по чин Ааронов, който чин е образ на по-голямо и по- велико признание, а Глава на действителното свещеничество, на което другите били само образи. (Евр.3:1; 4:14) Аароновото свещенство изобразявало главно смирението и страданието на Христа, не неговата бъдеща слава- Мелхиседек е образът на Христос като царско свещенство.

Но преди Подсвещениците или членовете на Христовото тяло да се обединят с Главата си и започнат да царуват, те трябва „ **да страдат с него**”, взимайки участие в първообразните жертви, както след малко ще видим. 2 Тим. 2:12

Апостол Петър посочва кои били изобразени от Аароновите свещеници, когато обръщайки се към **осветените** казва: „ Вие сте...свято свещенство, да принесете жертви благоприятни Богу чрез Исуса Христа”, „ Вие сте... царско свещенство”- 1 Петър 2:5,9. Всички те са служители(слуги) на истината, макар че не всички са проповедници и доктори по богословие. Всеки трябва да участва в жертването на самия себе си, преди

да бъде сметен за достоен да бъде сънаследник с Христа. Само на онзи, който страда с Христос е обещано да царува с него.- Рим. 8:17

От Апостолите постоянно е споменавано, че Главата или Първосвещеника на това свещеничество е Исус Христос. Привеждаме само един цитат: „ Свети братя (царско свещенство), участници в небесното звание, разумеете посланика и Първосвещеника на нашето изповедание (свещеническият ни чин, да бъде), Христос Исус”- Евреи 3:1

Като преминаваме сега към разглеждане на въвеждане в образното свещеничество, забелязваме, че племето на Левитите (образ на всички Оправдани вярващи) съществувало преди установяване на свещеничеството. Така в първообраза, „Царското свещенство” започнало с помазването на Исус, Първосвещеника (при кръщението, Лука 3:22, Деян. 10:38). Вярващи обаче, оправдани чрез вяра в Христа живели дълго преди това. Например Авраам, повярвал в Бога и бил оправдан чрез вярата си. (Рим. 4:2,3) Макар че дори в негово време образът още не бил настъпил, Авраам като оправдан вярващ бил член на „ Домът на вярата” и бил изобразен от Левитите. Но никой от Царското свещенство не бил избран, докато Началникът или Първо-свещеникът на този сан не бил първо въведен и настанен в служба. Оттогава насетне започнало въвеждането и настаняването на Подсвещениците като особено дело на Християнската диспенсація или Евангелския век. По такъв начин свещениците, които се посветили сега, се въвеждат и се предлагат като жертви, приготвят се да бъдат божии инструменти за царуване в Царството и по такъв начин да благославят всички земни племена.

СВЕЩЕНИЧЕСТВО

Би било добре да отбележим, че във всяка церемония по ръкополагане и дело на свещеничеството, Исус бил първият - Водач, Капитан, Предтеча - поучавайки ясно, че никой не го е **предшествовал**. Точно за това, не виждаме никой от патриарсите

или пророците да е от „ малкото стадо”, „ Царското свещенство”, иначе наречено „невестата”, „ жената на Агнето”. Макар че ще бъдат много благословени като Божии служители, службата им не ще бъде толкова висока като тази на свещениците. При все това, както това е представено в случая с Левитите, бъдещото им дело и почит ще бъдат велики.

„Тесният път към живот” (безсмъртие) не бил отворен преди идването на Исус. Той бил първият, който тръгнал по него. Той „**осия** живота и безсмъртието” (2 Тим. 1:10) . Макар че всички вярващи (Левити) ще станат притежатели на вечен живот и света (представен от стана на Израел) също, ако го приемат през Хилядогодишния век, все пак само свещеничеството, от което тези, които ще победят и последват своя Водач по тесния път на живота- жертвайки човешките си интереси, като търси слава, почит и безсмъртие (Рим. 2:7), ще станат някога притежатели на онази **неограничена** степен на живот, наречена безсмъртие. Първоначално то било притежавано само от Бог Йехова и от нашия Господ Исус Христос след възкресението му. - Виж „Планът на вековете” глави X и XI.

ПОМАЗВАНЕТО

Според Закона, **помазването** било церемония, чрез която свещениците били въвеждани в служба. Те били помазвани за служението им с благовонен елей, наречен „ Елей за Святото Помазване”, употребяван само за свещениците. Било противозаконно някои друг да го притежава или приготвя. (Изх. 30:25-33,38) Този елей изобразявал Светия дух на осиновението, чрез който ние, действителното „ царско свещенство” сме подпечатани като Божии синове. Само посветените, свещениците се помазват по такъв начин.

Образният Първосвещеник Аарон изобразявал Исус, Главата и Църквата като членове на Тялото - великият първообразен

Първосвещеник. Тъй като бил грешен човек като другите, Аарон трябвало да бъде умит, за да изобрази напълно чистотата на първообраза, Исус, който не познавал що е грях и Църквата му, очистена чрез скъпоценната му кръв и умити с вода чрез Словото. -Еф. 5:26

След като бил умит, Аарон обличал светите одежди на „Слава и Красота” (Изх. 28 гл.) и накрая елея за помазване бил изливан на Главата му. (Изх. 29:7)

Всяка подробност на това славно облекло изобразявала качествата и силите на великия Избавител - Глава и Тяло - както Бог Йехова ги обозначавал, гледайки към бъдещето, към времето за „проявлението на Божиите синове” и изпълнението в тях на собствените му обещания.

ПЪРВОСВЕЩЕНИКЪТ В ДРЕХИТЕ НА ОБРАЗНА „СЛАВА И КРАСОТА”

„И одеждите, които ще направят са тези: нагръдник и ефод, мантия и пъстро тъкан хитон, митра и пояс”- Изх. 28:4

Белият ленен „хитон” изобразявал чистотата на Първосвещеникът, докато бродерията на него сочела израстването на този чист характер в милостиви дела.

„Митрата”, лента от фин бял лен (образ на праведност), носена около челото, към която със синя връзка била привързана златна плочка или „корона”, сочела че короната **по право** му принадлежи.

Върху златната плочка било написано: „святост към Бога”. По такъв начин се заявявало: Този Първосвещеник е изцяло посветен на осъществяване на целите на Бог Йехова. Златната корона обявявала също царствеността му: Христос ще е „Свещеник на своя трон” - „Свещеник во век по чин Мелхиседеков”- Захария 6:13; Псалм 110:4; Евр. 7:17

„Лененият пояс” сочи, че това е един праведен служител. Ленът- праведност, поясът- служение.

„ Синята мантия” изобразявала верността му. Полите ѝ били украсени с ресни и имала златни звънчета и нарове. Понеже нарът бил избран плод, това сочело, че вярното извършване на жертвеното дело на Изкупителя, е дало богат плод - откупуване на изгубения живот на човешката раса. Златните звънчета означавали, че когато нашият Първосвещеник се появи в слава и красота, плодът на жертвеното дело ще се обяви на всички – ще се **провъзгласи** по целия свят. В образа звънчетата известявали това на целия Израел. Това е посочено от близкото съседство, звънчетата привличали вниманието към плода.

„ Ефодът” бил направен от изкусно избродиран с лилави, сини, пурпурни, бели и златни конци плат. Той се състоял от две части. Едната висяла отпред, а другата – отзад. Двете части били закрепени заедно с две златни токи, които се закопчавали на раменете. Ефодът изобразявал двата велики Завета-авраамовия, представен от предната част и Новия Завет, представен от задната. По такъв начин било показано, че и двете зависят от нашия Първосвещеник, и двата завета са положени на него. Ако той не успее да ги закрепи, ако не успее да понесе условията им, те падат на земята, пропадат. Благодарение обаче на Бога, тези Завети са съединени и здраво стегнати на него със златните катарамы (Божествената сила), както са и привързани към него със „странен пояс” – шнур, направен от същия материал като ефода.

„ Странният пояс” изглежда казва: „Това е служител” и тъй като е поясът на ефода, ни казва: „Вестителят (служителят) на Завета, в когото съм благоволил”- Малахия 3:1

Една част от ефода, която представлявала Новия завет, била гарантирана на Голгота. Не била ли „ кръвта на Новият завет”, в която участват членовете му? –Мат. 26:28; 1 Кор. 10:16

Другата част не е още изпълнена така, както се очаква, така, както Отец вижда изпълнението ѝ в бъдеще. Заветът с Авраам обещал развитие на авраамовото семе, чрез което Новият завет ще благослови всичките народи, а това Семе още не е завършено. Наистина Семето е нашият Господ Исус Христос, но все пак Бог предвидил и предсказал по-обширното духовно семе, което ще включи Тялото, Църквата с Главата (Гал. 3:16,29). Апостолът посочва, че земното авраамово семе също участва в делото по благославяне света, тъй като духовният Израел е истинското семе, както е писано : „Синът на робинята не ще наследи със сина на свободната.”- Гал. 4:22-31

Що се отнася до естественото авраамово семе и доказвайки, че те не ще бъдат членове на Свещеника , който ще благославя, апостолът казва:” Що се отнася до евангелието (духовната част на завета) те (буквалното семе) са неприятели за вас, но що се отнася до избирането, те са (все още) любими на Бога, заради отците им, защото Бог няма да съжали за това, че е дал даровете, нито че е извършил призоваването и този е заветът от мене към тях. Ще дойде от Сион (духовната Църква) Избавител (Великият Първосвещеник, служителят на завета - Исус и „Малкото му стадо”- Тялото му) и ще отвърне нечестията на Якова.” Те ще трябва първо да бъдат благословени чрез духовното или истинско семе и по- късно, да станат съработници.- Рим. 11:26-29.

И така, след като Христовото Тяло завърши духовното „ Семе”, трябва да се изпълни допълнителното обещание към Авраам за земното семе: семето по плът трябва да стане велико „ като пясъка на морския бряг, а небесното Семе е уподобено на „ небесните звезди” (Битие 22:17). Те ще трябва да се обърнат към праведност и истина; тогава те ще станат сътрудници, чрез които духовното Семе ще действа по посока на обещаното благославяне на цялото човечество с истина и милост.

Пурпурът, синьото, лилавото и т.н., които съставлявали ефода, сочела условията на двата Завета.

Пурпурът сочи как Бог предвижда изкупление от адамовото проклятие, чрез кръвта на откупа. **Лененото бяло** сочи възстановяването на човека в първоначалната му чистота. **Синьото** го удостоява с помощ и способност вярно да поддържа праведния си характер. **Лилавото** обявява сътрудничество в царската власт на Царството. Всички тези благословения, втъкани заедно, са осигурени чрез Божествената сила на помазания Свещеник и е изобразено от втъканите златни конци. По такъв начин Бог Йехова и в двата Завета, отнасящи се до хората, положил Един, който е могъщ и желаещ да осъществи славните заветни благословения „ в определеното време”.

Отпред на ефода бил поставен „Съдебният Нагръдник”. Той бил окачен със златна верижка, спускаща се от катарамите на раменете и бил закрепен към ефода с връзка през златни пръстени. Закрепването било толкова добре закрито отдолу, че за случайния наблюдател, всичко това изглеждало като да е част от самия ефод. (Из. 28:26-28). Нагръдникът изобразявал прекрасно **Закона**. Той не бил част от Авраамовия завет (ефода), но бил „ добавен” към него. (Гал. 3:19) Както израелтянинът ги виждал (без да забелязва скритата връзка), Заветът с Авраам и „Законът, който бил даден след 430 години”, били едно. Но както Павел ни сочи, Бог имал наум две семена- духовно и естествено. Заветът и Законът били отделни, така че „обещанието да бъде сигурно за цялото семе, не само това, което е **от Закона**, но и **също** това, което е **от Вярата**” - Рим. 4:16

Емблемата на Закона (Нагръдникът) била една от най-прекрасните съставки в одеждите на Първосвещеника. Той бил направен от същите материали, от които бил направен ефода. Той имал поставени в златни гнезда дванадесет скъпоценни камъка, на които били изгравирани имената на дванадесетте племена. Той бил привързан на сърцето му, сочейки с това, че

е скъпоценен за него; като „Нагръдник на праведност”, той покривал сърцето му. Онова, което осъждало всяко несъвършенство, било неговото удоволствие: „Драго ми е, Боже мой, да изпълнявам волята ти; и Законът ти е всред сърцето ми”- Псалм 40:8

Нагръдникът бил две педи дълъг и една педя широк, т.е. когато бил сгънат **на две**, бил педя широк и педя дълъг. Размерът „педя” сочел, че Божият Закон е напълно във **възможностите на съвършения човек**. Човека Исус Христос, който единствен бил съвършен след Адам, е единствения, който някога опазил Божия съвършен Закон ненарушен. Онези, които съставляват „Малкото стадо”, неговото Тяло, неговата праведност им се приписва и затова могат да кажат: “Правдата на Закона се изпълни в нас”.

Самият факт, че бил двоен и че частите му били с един и същ размер, изобразявало **буквата и духа** на Закона. Предната част съдържала скъпоценните камъни и се закачвала на златна верига със златните катарамии на ефода. Долната част била привързана към ефода. Тази половина, привързана за ефода (завета), по всяка вероятност изобразявала буквата на Закона, така както това е представено от Израел по плът. Горната част изглежда илюстрира духа на Закона, който е изпълнен в нас, „които вървим не по плът, а по дух” (Рим. 3:4). Когато се видят правилно, всъщност и двете са **едно**, макар че само горната част носи скъпоценните камъни.

Тъй като чистото злато е символ на **божествени** неща, зависимостта на тази част от Закона със златната верига от златните катарамии, изглежда учи, че Закона е **божествен**. Ние знаем също, че само с Божествена помощ сме способни да вървим не по плът, а по дух. Само тази фаза на Закона, която носи „скъпоценностите”, поставени в златни гнезда, изобразяват истинския Израел, Божието „малко стадо”. „Те ще бъдат мои, казва Господ Саваот, в онзи ден, когато Аз избира скъпоценностите си „ (Мал.3:17) Инкрустирани в злато (божествено естество) и поддържани от златната верига на

божествените обещания, чудно ли е тогава, че „правдата на Закона се изпълни в нас!“?- Рим. 8:1,4

Когато Аарон стоял там, облечен с толкова образно означаващите прекрасни одежди и бил помазан със светия елей, главата му изобразявала Исус, Глава на свещеничеството, тялото му представлявало самата Църква, завършена в Христа. Колко внушителен и много значителен е този образ на Първосвещеника на света, неопетнен и облечен с власт и авторитет да изпълни заветите на Бог Йехова.

ПОДСВЕЩЕНИЦИТЕ- „ТЯЛОТО“

Ние отново виждаме Тялото или членовете на Първосвещеника, изобразени индивидуално от Подсвещениците, всеки от които носел „боне“, малка шапчица, покриваща главата му, за да посочи, че не е глава на свещеничеството, а само член на Тялото. Бог дал Исус: „И постави го над всичко, Глава на Църквата, която е неговото тяло.“ (Еф. 1:22,23) Поради тази причина Павел настоява главата на жената да бъде покрита, сочейки, че не тя е главата; съпругът и съпругата са образ съответно на Исус и неговата невеста - Църквата на Първородните.

Подсвещениците били облечени с ленени одежди и носели пояси. Мантиите им изобразявали **праведността** на Исус, която им била вменена, а поясите им ги представяли като **служители** на правдата. Първосвещеникът обличал подобни одежди по време на жертването (Денят на Умилостивението) и обличал славните одежди след извършване на Умилостивението.

ПОМАЗВАНЕТО НА СВЕЩЕНИКА

Както свялото миро било излято върху главата на Аарон, така нашата Глава, Господ Исус, бил помазан с първообразния елей- Светия дух, когато бил на тридесет годишна възраст, на бреговете на р. Йордан. Там той бил „помазан с елей на радост повече от своите събратя“ като Глава над всичките си

сънаследници. Дух с мярка е даден на всеки член, който се посвещава така, но Йехова дал на него „ дух без мярка” (Йоан 3:34). Йоан видял и документиран, че нашият Първосвещеник бил помазан така, а Петър добавя свидетелството си, „ Как Бог помаза Исус от Назарет със Светия дух и сила.”- Йоан 1:32; Лука 4:1; Деян. 10:38

Елеят на помазанието бил изливан **само** върху **главата**. Подсвещениците не били помазани индивидуално*. Те били признати за членове на тялото на Първосвещеника и получили помазанието си само в него, като тяхна глава.

Затова също първообразните свещеници са само участници в духа на Христа и само онези, които са в Христа са участници в помазанието, което подпечатва всички, които ще бъдат признати за наследници на божии обещания и сънаследници с техния Господ Исус Христос.- Еф. 1:13,14; 4:30

Елеят „слизаше...по полите на одеждите му (на Първосвещеника) (Псалм 133: 2), изобразявайки по такъв начин как всички членове на Христовото тяло са участници на същото помазание като Главата им. „Помазанието, което получихте от него, пребъдва във вас.”(1 Йоан 2:27). Този елей започнал да достига **Тялото** в деня на Петдесетница и потекъл надолу в този Евангелски век, помазвайки всички, които са наистина кръстени **в Христа**, образувайки заедно с Главата си, царе и свещеници на Бога, за да царуват хиляда години- Откр. 20:6

По такъв начин виждаме, че Аарон, облечен и помазан, изобразявал цялата Църква, в която Бог възнамерява да благослови всички земни племена. Но нека не забравяме, че ние разглеждаме Великия Избавител от божествена гледна точка и с него поглеждаме надолу във времето на явяването му- зората на Хилядогодишния ден- когато всички членове ще дойдат в Тялото. Тогава „ светия елей” ще потече „ към полите на одеждите му”, помазвайки всеки член. (Левит 10:7) Тогава той ще започне делото по благославяне на човечеството. За

славното царуване на този Царски Свещеник, ние се молим непрестанно- „ да дойде Царството ти, да бъде волята ти и на земята.”

*Изход 30:30 споменава помазанието на Аарон и синовете му. Мисълта е, че всеки от Аароновите синове, който го наследявал на службата Първосвещеник, трябвало на свой ред да бъде помазан, така както самия Аарон бил помазан в началото.

ГЛАВА 3

ПОСВЕЩАВАНЕ НА СВЕЩЕНИЧЕСТВОТО

Левит 8:14-33

Отделени за служба на Бога- „ Бъди верен до смърт”- „ Осветете се” и „ Аз ще ви осветя”- Телета и овни за посвещение- Елей за помазване при посвещение

Посвещаването на свещеничеството било образ на посвещаване на човешкото естество на нашия Господ Исус Христос и Тялото му- Църквата на волята на Йехова-подчинение на Исус дори до смърт и подчинение на членовете на Тялото му, страдащи с него за правдата „дори до смърт”. Цялото Тяло, представено от аароновите синове (като Главата била представена персонално от Аарон) чрез първообразните жертви, извършвани през Евангелския век, **е посветено** на бъдещото дело, когато ще бъдат Царе и Свещеници, за да възстановяват, управляват и благославят човечеството. Посвещаването им означава отказване от ВСИЧКО свое в служба на Бога и волята му. Но крайната цел на жертвувателите, дава възможност на Йехова, когато свещениците посвещават всичко, което имат, всичко, което са и всичко, на което се надяват като човешки същества, да отдават или жертват всичко това за унищожение, като по такъв начин стават съжертвуватели със своя избавител Исус. Тогава, като приема жертвите им, Йехова ги **зачева** за ново естество - духовно естество. Това обаче не е всичко. Като награда за верността им, Бог обещава да ги дари с най-високата степен на духовно съществуване - божественото естество и веднага са счестени и признати за божии синове. - Гал. 4:4,7 ;2 Петър 1:4

„ БЪДИ ВЕРЕН ДО СМЪРТ”

Някои, които се посвещават да жертват, като по такъв начин се присъединяват към „ Царското Свещенство”, не ще обаче достигнат бъдеща царска служба, е показано също в образите,

както е изрично заявено в Новия Завет. Една класа хора ще бъдат „спасени като от огън”, „излизащи от голяма скръб”, но загубили наградата, за която стартирали с посвещението си, понеже не възприели достатъчно ревностно привилегията си да жертват като свещеници - те не били достатъчно подготвени да страдат „с него”, техния Първосвещеник. С тях ще се занимаем специално по-късно, когато изследваме значението на жертвите в Деня на Умилостивението.

Друга класа от тези, които се посветили да бъдат свещеници, които също не ще получат обещаните царски благословения, предназначени за свещениците, ще бъдат унищожени във Втората смърт. Те, които са представени ясно на вниманието ни в Новия завет (Евр. 6:4-6; 10:28-31; 1 Йоан 5:16) са също така обрисувани в образите или сенките на службата на Скинията.

Четиримата синове на Аарон първоначално представляли Подсвещеничеството, но двама от тях били унищожени. Те съответстват на гореописаните две класи, като двама от тях отпаднали от Царското Свещеничество. Единият от тях пострадал от Втората смърт, а другият се спасил от нея само „като от огън” - скръб, очистване. На Аарон и двамата останали синове било забранено да оплакват братята си, които били отсечени. Това означава, че всички верни свещеници, ще признаят справедливостта на Божествените решения и ще се поклонят в смирено подчинение, казвайки:” Праведни и истинни са пътищата ти, Царю на светиите”. Разбира се, това носи благословение на верните, като ги води към още по-голяма ревност, казвайки: „Да се стараем да влезем в това упокоение, за да не падне някой в същия пример на непокорството.”- Левит 10:1-7; Откр. 15:3; Евреи 4:1

„ ОСВЕТЕТЕ СЕ „ – И- „ АЗ ЩЕ ВИ ОСВЕТАЯ”

Поканата към Оправдания вярващ да се посвети, освети или се отдели за божествена служба, е покана да се **жертват земни интереси** и права, и обещанието от божия страна е, че тези

жертви ще бъдат свети и приемливи чрез заслугата на нашия Изкупител. Той на свой ред ще ни приеме като Нови създания, зачевайки ни като Нови създания чрез Светия дух на истината. По такъв начин Бог **освещава** или отделя такива, като ги счита за **свети нови създания**.

Образната служба за посвещаване на образните свещеници, сочи двете страни на посвещението- нашата част, състояща се в подчиняване човешкото естество и правата му, и Божията част, състояща се в приемане жертвата ни и нашето отделяне и признаване като Нови създания. Новото естество (духовно) било представено в Аарон и синовете му. Жертваното земно естество било представено от телето и овните, принесени на олтара.- Левит 8:14-33

Телето, което било за принос за грях, било довеждано и „Аарон и синовете му полагали ръце на главата му”, казвайки по такъв начин: Тази жертва представлява самите нас. От този момент всичко, което ставало с телето, изобразявало онова, което щяло да стане с Исус и Тялото му- Църквата, като човешки същества. Телето било предавано на „Закона” (представен от Мойсей) да посрещне изискванията му против Израел, който от своя страна е образ на човечеството въобще. За да посрещне изискванията на Закона, то трябвало да бъде заклано- „ И Мойсей го закла”. Тогава той поставил кръвта на роговете на олтара. „Пръстът” на „**Закона** „ сочел по този начин, че олтара на земните жертви е приет от Бога, поради пролятата кръв (отдадения живот) и че всеки, който разбере силата на олтара (роговете са символ на сила), трябва да разбере **първо** кръвта, която освобождава. Изливаната кръв в основата на олтара сочала, че с кръвта на жертвата (дарения живот) дори **земята** била откупена от проклятието. „ До избавяне **купеното** притежание”- Виж Еф. 1:14

А Мойсей взел телето, вътрешностите му и др. и ги изгорил на огън извън „ Стана” (стих 17). По такъв начин съвършената човечност на Христа- Глава и Тяло- е направена „принос за грях”, понасяйки унищожението, на което бил осъден света, от

което с тази жертва, в края на краищата, ще бъде освободено човечеството- като заслугата била в жертвата на нашия Господ Исус, а ние, „братята” му сме **привилегировани** да изпълним мярката на страданията му, като „членове на Тялото му” (Кол. 1:24). Човешкото на Царското Свещенство е унищожено като нещо отвратително в очите на света, като това е представено от изгарянето на телето извън „ Стана”. Бог приема сърдечната преданост, като подпомага жертвата, която изрича: „Ето, идвам да върша волята ти, о , Боже”. „ Драго ми е да върша волята ти, Боже мой.” Това било представено от пренасянето на олтара на тлъстина и части от вътрешностите, които дават живот на организма, като „ благоухание” за Бога.

Други черти на същото Посвещение са показани от двата овена на приноса за грях, споменати в стихове 18 и 22. Споменатият първи овен, бил приноса за всеизгаряне. Аарон и синовете му полагали ръцете си на главата му, като по такъв начин сочели, че той ги представлява. Овенът бил заколван, кръвта му била поръсвана над олтара и Мойсей „насихал овена на парчета и измивал вътрешностите и краката с вода” и „изгарял късовете и тлъстината”. По такъв начин, през целия Евангелски век, Исус и Тялото му, Църквата, се представяли член по член пред Бога на Олтара, и все пак всички **заедно** се считали за една жертва. Първа на Олтара била поставяна главата, а след това всички, които са „мъртви с него”, очистени, както това е показано в образа с измиване с вода- чрез Словото и считани като Главата, положена на същия олтар. Изгарянето на приноса на олтара сочи как Бог приема жертвата като „ благоухание”.

Вторият овен, „ Овенът на посвещение”, сочел какъв щял да бъде ефекта на жертвата върху нас, докато първият сочел как Бог приема жертвата ни.

Аарон и синовете му поставяли ръцете си върху главата на овена за посещение, сочейки по такъв начин, че ги представлява. Мойсей го заклал, взел кръвта му (посветения живот) и я поставил върху всеки поотделно, сочейки по такъв

начин, че посвещението ни е индивидуално дело. Той я поставил на върха на дясното ухо, палеца на дясната ръка и върху големия пръст на десния крак. По такъв начин посвещението ни приготвя, „**чувайки с вяра**” и приемайки божии обещания да правим това, както могат да го правят само посветените. Ръцете ни са посветени, така че каквото ръцете ни намерят да **правят**, го правим за Бога. Краката ни са посветени, така че отсега нататък ние „**вървим** не като езичници”, но „**вървим** в подновяване на живота”, „**вървим с вяра**”, „**вървим с дух**”, „**вървим в светлина**” и дори „както сме приели Христа, така **вървим** в него.”- стихове 23,24

Избраните късове на овена, „вътрешностите” и „тлъстината”, представлявали сърдечните ни чувства, **най-добрите ни сили**. Те били вземани на ръце от свещениците и „**разлюлявани**” - преминавали напред назад пред Бога – изобразявайки по такъв начин факта, че посветения принос не е даден на Бога само за един момент, ден или година, но че сме посветили да пазим постоянно чувствата си и силите си в състояние на подем, като никога не прекратяваме това си състояние, докато се приемат от него, докато завършим курса си. И Мойсей взел от ръцете им разлюлявания принос (свещениците не го оставяли долу), а това, че Бог ги е приел, било показано чрез огън. Така и ние, царските свещеници, не можем да свалим или престанем да пренасяме всичките си сили в служба на Бога, докато ги имаме, докато всичко е погълнато в служба нему, докато Бог каже: достатъчно, ела по-нагоре. Когато любовта, (тлъстината) на най-вътрешното ни същество е положено на олтара, това спомага да нарасне огъня на приемането от Бога. Колкото повече любов има в посвещението ни към Бога, толкова по-бързо ще се погълне приноса ни.

Докато било в ръцете им, върху „разлюляното приношение” били поставяни три питки, взети от пълната кошница. Този принос бил поставян на ръцете както на Първосвещеника, така на Подсвещениците от Мойсей.

Първата питка безквасен хляб представлявала действителната чистота на Исус като човек и вменената чистота на Църквата като човеци, както това било атестирано от Закона (Мойсей)- **оправдание**- „защото правдата на закона е изпълнена в нас”, дотолкова, доколкото сме приети за членове на Тялото му. (Рим. 8:14). Втората питка безквасен хляб, смесен с елей, представлявала пребиваващия в нас Дух Божий- **освещаването**. Третата представлявала надеждата и вярата ни в изключително скъпоценните обещания за слава, почест и безсмъртие.

Без елементите **Оправдание** (чистота), **Освещаване** чрез духа, вяра в истината и обещаното **Прославяне**, посвещението не може да бъде пълно и затова и приемливо.

Те били напръскани (стих 30) с кръвта на Посвещението, смесена с елей на Посвещението. Това учи, че Посвещението ни е прието, защото сме оправдани чрез скъпоценната кръв на Изкупителя ни. По такъв начин ни се казва, че сме „приети във Възлюбения”- Еф. 1:6

Сваряването на месото за посвещаване (стих 31) не било част от жертвата:то било само приготвяне на порцията за изяждане. Всичко трябвало да бъде усвоено, като с това се сочи, че трябва да бъдем напълно и изцяло посветени и нищо от времето и силата ни- пражосани.

Седемте дни на посвещение (стих 33,35) показали отново, че сме посветени в служба на Бога, не само за част от времето си, но за цялото време. Числото седем в Писанията е завършено число и означава **всичко** или **цялото**, за което става дума. („Седем печата”, „ седем тръби”, „седем язви” и т.н.) Стих 36 сочи завършването на делото на посвещението.

Никога преди не е имало такова време, когато да е толкова необходимо, отколкото това сега, всички посветени свещеници да видят, че сме „ мъртви с него”. Както и това всяка наша способност да бъде „разлюляна” пред Бога, за да приеме и

употреби талантите ни за своя слава. Този въпрос е от особен интерес за онези, които разбират, че Писанията учат, че много скоро всички членове на **Тялото** ще бъдат приети заедно с **Главата**, като Божие благоухание и че след като делото по саможертвата завърши, ще започне славното дело по благославяне на човечеството и изпълнение на Завета с Бога.

Първообразното Посвещаване на първообразните свещеници, е ограничено до сегашния (Евангелския) век. Посвещаването започнало в прогресия, след като нашия Господ и предтеча „принесъл себе си” и ще бъде завършен преди този век да завърши напълно. Ако не успеем да бъдем между свещениците сега, през времето на Посвещението, не можем да бъдем от тях, когато започнат службата си за народа в Царството, когато същите свещеници (които сега са презрени от хората, но са „ благоухание Божие”) ще имат добавена титлата Цар и с Главата си Исус, ще управляват и благославят всички народи. (Откр. 20:6). Желая ли ревностно да бъдем сред онези, които ще пеят слава на Великия Първосвещеник, „ Направил си ни Богу Царе и Свещеници и ще управляваме над земята”. Ако бъдем напълно посветени сега, то тогава само „ако страдаме с него, ще и да царуваме с него”- 2 Тим. 2:12.

ГЛАВА 4

ВЕЛИКИЯТ „ДЕН НА УМИЛОСТИВЕНИЕ”

ЛЕВИТ 16:3-33

Ред на образа и първообразните му значения- Телето- Свещеникът- Влизане в Светилището с кръв- Тамяна, благовонието и зловонието- Влизане в „ Светая Светих”- Господният Козел- Козелът за отпущане- Благославяне на народа

Като образ, денят на Умилоствението трябва да се разглежда отделно, но и все пак като част и имащ отношение към други образи на Скинията. Тези образи са, така да се каже, нещо като отделни **картини**. Всяка от тях има своя цел и поучава по свой собствен начин и все пак всички са съгласувани като части от една галерия и са в хармония една с друга като дело на един велик Артист. Във всяка от тях трябва да видим първо Главата и след това Подсвещениците - Църквата.

За да разберем значението на Денят на Умилоствението и делото му, ще трябва първо да разберем, че нашия Господ Исус Христос персонално е Първосвещеник на Подсвещениците- Евангелската църква, „Тялото” му и че в завършен и по- пълен смисъл той е Глава, а ние- членове на Тялото на Първосвещеника на света. Точно така Аарон бил шеф на Подсвещениците си, докато всъщност в общия и правилно преведен смисъл, представлявал Подсвещениците, бил ръкоположен да служи като Първосвещеник „ за всички на народ” на Израел- образен представител на цялото човечество; онези, които желаят да бъде направено умилоствение за греховете им и да се върнат към Божествената милост и подчинение.

Както Просвещаването на първообразното свещеничество включва всички членове на Тялото и изисква завършването му да стане през целия Евангелски век, същото е и с приноса за

грях или жертвата на умилоствението. Тя започнала с Главата, а ние, членовете на Тялото му, изпълваме мярката на христовите страдания, които остават зад него. Тези страдания изискват целия Евангелски век, за да завършат.- 1 Петър 4:13; Рим. 8:17; 2 Кор. 1:7; 4:10; Фил. 3:10; Кол. 1:24; 2 Тим. 2:12, 1 Пет. 5:1,10

„Денят на Умилоствението”, който в образа бил двадесет и четири часов ден, в първообраза виждаме, че обхваща целия Евангелски век. С приключването му, жертвите се прекратяват, славата и благословението започва, а Великият Първосвещеник на света (Исус и Невестата му ще станат едно, Главата и Членовете- завършени) ще застане коронован, като Цар и Свещеник по чин Мелхиседеков, Цар на мира, Свещеник на трона си.- Евр. 5:10

Там той ще застане пред света, (проявен, признат, но невидим за естественото зрение), не само като Цар и Свещеник, но също и като велик Пророк- „Господ, вашия Бог ще издигне измежду братята ви Пророк като мене (Мойсей)... и всяка душа, която не послуша този Пророк, ще бъде изтребена изсред людете.” Когато през Хилядолетието, под управлението и учението на този велик Пророк, Свещеник и Цар, човечеството придобие съвършено знание и способност, ще се изисква съвършено подчинение и всеки, който не се съобрази с това, ще се отсече от живота, без по- нататъшна надежда- Втората смърт.- Деян. 3:22,23

На края на Юдейския век, Исус се представил индивидуално на Израел като Пророк, Свещеник и Цар, образ или илюстрация на принасяне на цялото Тяло, завършения и прославен Христос за целия свят. Като Пророк той ги поучавал, като Свещеник, „принесъл себе си” (Евр. 7:27), а като Цар яздил в града им, на края на служението му, но те не го приели в нито една от тези служби. През Евангелския век, неговата Църква или Тяло го признала, като „Учител, изпратен от Бога”- великият Пророк, като „Първосвещеник на нашето изповедание” и като праведен Цар. Божието слово обаче учи,

че той не ще бъде приет само от Църквата, но че (заедно с Тялото си, Църквата) ще бъде Пророк за **целия народ**, Свещеник за **целия народ** и Цар на „ **всички езици, племена и народи**”, „ Господ на **всички**”, Свещеник на **всички** и Пророк или Учител на **всички**.

При посвещаването н образните свещеници, видяхме Аарон и синовете му, представляващи нашия Господ Исус и Тялото му като „нови създания” и телето, изобразяващо човечността им; но в образа, който сега разглеждаме, намираме Аарон, представляващ сам целия Помазаник (Глава и Тяло) и две различни жертви, теле и козел, които са употребени тук да представят разделението и все пак подобие то в страданията на Тялото и Главата му, като „ принос за грех”.

ТЕЛЕТО- ПЪРВАТА ЖЕРТВА В ДЕНЯ НА УМИЛОСТИВЕНИЕ

Телето изобразявало Исус на тридесетгодишна възраст- **съвършения човек**, който отдал себе си и умрял за нас. Първосвещеникът, както вече видяхме, представлявал „новото” естество на Исус, помазаната Глава и всички членове на Тялото му, преузнати от Бога. Разликата, която е направена тук между **човека** и „ **новото** създание”, ще бъде ясно разбрана и припомнена.* „**Човекът** Исус, който отдал себе си” на тридесетгодишна възраст, бил преди това богат (от повисше естество), но който заради нас обедня, т.е. стана човек, за да може да даде единствено възможния откуп за хората- живота на един съвършен човек.- 1 Кор. 15:21

След като наказанието за греха на човека е смърт, необходимо било Изкупителят ни да стане човек- „ **да стане плът**”, иначе не би могъл да изкупи човечеството. Човекът съгрешил и наказанието било **смърт**. Ако нашият Господ трябвало да заплати за наказанието, необходимо било да бъде от същото естество (но неопетнен, отделен от греха и от расата на грешниците) и умре като **заместник** на Адам, в противен

случай човечеството никога не би могло да се освободи от смъртта. За да осъществи това, човекът Исус пожертвал „**всичко, което имал**”- слава на съвършен човек, почит, за която съвършения човек би могъл да претендира и накрая „**живот като съвършен човек**”. Това било всичко, което той имал (с изключение на божие обещание за **ново** естество и **надеждата**, която това обещание породило), защото той заменил духовното си същество за човешко, което направил „принос за грех” и което било изобразено от телето в Деня на умиловението.- Йоан 1:14; Исаия 53:10

Но след като „Човека Христос Исус” дал **себе си** като наша **изкупителна цена**, следва че не може да бъде възстановен в това **човешко състояние**, което отдал. Ако той си върнел обратно изкупителната цена, то ние, избавените, би трябвало да попаднем отново под осъждане на смърт. Ако обаче Отец удостоил Исус с **някаква** почит, слава или живот като награда за подчинението му дори до смърт, това трябва да бъде слава, почит и живот на някакво друго равнище на съществуване на човешкото.

Такова било намерението на Йехова за Исус, а именно, че щял да го издигне над човешкото равнище и над предчовешкото му състояние, над всички ангели, началства и власти, от дясната си страна (състояние на **главна** заслуга, след Йехова) и го направи участник на безсмъртието- божествено естество. За тези и други поставени пред него радости, Исус „претърпя кръста, презря срама и е поставен отдясно на величеството на високо”- Евреи 12:2; Фил. 2:9, Евр. 1:3,4

Новото естество, което нашия Господ получил вместо човешко, като награда за жертвата му, е онова, което е изобразено от свещеника. Докато е истина, че жертвата на **човешкото** естество не завършила преди кръста и че наградата- **божествено** естество не била получена преди възкресението, три дни по- късно, все пак в Божие изчисление, както е посочено в този образ- смъртта на Исус(телето) била счестена за завършена, когато Исус **се представил жива**

жертва, символизирайки смъртта си в кръщението. Там той се признал за **мъртъв**- мъртъв за всички човешки стремежи, надежди за човешка слава, почест или живот- в същия смисъл, в който ние, последователите му сме увещавани да се считаме мъртви към света, но живи като Нови Създания на Бога. – Рим. 6:11

Приемането на исусовата жертва от Йехова във времето на неговото посвещаване

*Виж Изследване на писанията, том I, гл. X и том II, стр. 126

или гаранцията за онова, което щял да получи, когато смъртта наистина настъпи.

че той е мъртъв, било посочено от помазанието му със светия дух- „предплатата” или гаранцията за онова, което щял да получи, когато смъртта наистина настъпи.

Разгледана по такъв начин, виждаме, че смъртта на телето изобразило предлагането на Исус, когато се посветил. Това е в хармония с изявлението на Апостола за посвещението на Исус или собственото му принасяне в жертва. Той цитира пророка, казвайки: „Ето, ида да върша волята ти, о Боже, в томовете на Писанията е писано за мене”- да умре и изкупи мнозина. Там, казва вдъхновения писател, „Той отнема първото (т.е. отстранява образните жертви), за да постанови (или изпълни) второто (първообраза, действителната жертва за греховете).- Евреи 10:7,9,14

Да, приноса за грях, изобразен от телето, се появил; трите и половина години на исусовото служение показали, че всяка **човешка воля била мъртва** и че човешкото тяло също било считано за такова от момента на посвещението.

Помазаният Исус, изпълнен със светия дух в момента на кръщението, бил божественото ново създание (макар че не бил **съвършен** като Божество до възкресението). За това свое

родство той винаги твърдял, казвайки: „ Думите, които ви говоря, не ви говоря от себе си (като човек), но от Отец, който пребъдва в мен (чрез своя дух), Той върши делата. Думата, която чувате не е моя, но на Отец, който ме е пратил.(Йоан 14:10,24) „ Не моята воля (като човек), но твоята, (Отче, божествената) да бъде” в този „земен съд”, посветен до смърт.
- Лука 22:42

Телето било заклано в „ Двора”, който, както видяхме, изобразявал състоянието на вяра в хармония с Бога, най-високото постижение на плътта, човешкото естество. Исус бил в това състояние съвършен човек, когато се принесъл (телето в образа) на Бога.

Нека имаме в предвид тези отличия, докато изследваме внимателно делото на образния Ден на Умилоствение, за да можем по-ясно да разберем първообразните реалности. Аарон се измивал, за да представи чистотата, безгрешността на „ новото създание”- Главата и членовете на тялото му. „ Никой, който е роден от Бога не съгрешава: защото семето пребъдва в него и не може да съгреша, защото е роден от Бога.” -1 Йоан 3:9, Дайглот. Новото създание не може да съгрешава и е задължено постоянно да внимава за старото естество, считано за мъртво, за да не се съживи отново. Когато старата воля разделя контрола с новата, това означава, че старата не е мъртва и че новата не е още „победила”. **Триумфът** на старата воля би означавал **смърт** на „ Новото създание”- „ Втората смърт”.

За службата в Деня на умилоствението, Аарон не бил облечен в обикновените си „одежди на слава и красота”, но в одежди за жертва, „ ленени одежди”, емблема на чистотата- праведността на Светиите. Ленената материя била предплата на славната мантия, която щяла да последва. „ Лененият пояс” го представял като слуга, но не толкова властен, както когато на края на Деня на Умилоствението” ще бъде препасан със „ Странния пояс” на ефода. Ленената митра била същата, която принадлежала на славното облекло и обявява съвършената

праведност на Главата ни, както по време на жертва, така и след нея. Така първообразният Първосвещеник с божествен ум, заченат духовно, макар и все още нероден от духа, бил готов и в състояние да осъществи жертвата на Умилостивението при Първото си идване, продължил да прави това, както е изобразено от Аарон.

Така да влезне Аарон в светилището (и Светая светих) с юнец от говедата в принос за грях и овен за всесъждение, и да приведе Аарон юнеца на приношението за грях, което ще принесе (представява) себе си (членовете на тялото му- Подсвещениците) и за дома си (всички вярващи, целия „дом на вярата”- Левитите) и да приведе Аарон юнеца на приношението за грях, което принесе за (представява) себе си; и да заколи юнеца на приношението за грях като приноси (представява) себе си; и да вземе кадилницата, пълна с разпалени въглища от олтара, който е пред Господа и две пълни шепи благовонен тамян, счукал на дребно (на пудра) и да го внесе отвътре („първата завеса” или „дверите”) и да тури тамяна на огъня пред Господа (кадилницата с разгорени въглища била поставена върху Златния олтар в „ Светая”, а тамяна, натрошен отгоре постепенно произвеждал благовонен дим) и димът от тамяна (прониквайки зад „втората завеса”) да покрие Умилостивилището, което е върху плочите (капака) на свидетелството, за да не умре (като наруши условията, при които може да се яви като приет в Божественото присъствие) - 3,6,11-13.

Надниквайки през образа в първообраза, нека сега стъпка по стъпка сравним онова, което извършил Исус с пророческата картина на делото му. Когато човекът Исус Христос се посветил, той незабавно като Ново създание, родено от Светия дух, взел пожертвувания човешки живот (кръвта на телето) да го представи пред Бога, като изкупителна цена „ за греховете ни, и не само за нашите, но също за греховете на целия свят” . Духовно роден, той не бил повече в условията на „ Двора”, но в първото отделение на Скинията „ Светая”, където трябвало да чака и принася тамяна си на огъня на изпитанието- той

трябвало да демонстрира лоялността си към Бога и праведността, посредством онова, което пострадал като роден Син, преди да влезе в „Светая светих“, съвършено духовно състояние.- Евр. 5:8

Първосвещеникът сложил в огъня (заедно с кръвта) две шепи благовонен тамян за благоухание; и така нашия Господ Исус изпълнил обета си за Посвещение в продължение на три и половина години служение, което било сладко и приятно благоухание, потвърждавайки веднага завършването на Посвещението и съвършенството на жертвата. Благовонният тамян, счукал на пудра, изобразявал съвършенството на човека Исус. Огънят от Бронзовия олтар представлявал изпитанията, на които бил подложен; това пък, че бил носен от Свещеника означава, че нашият Господ трябва със съвършения си курс на верност, да взема преследванията върху себе си. Когато съвършенствата на неговото същество (тамяна) влезнали в съприкосновение с изпитанията на живота (огъня), той напълно се подчинил на божествената воля- сладко благоухание. По такъв начин е показано изкушението му по всички пунктове и все пак, без грях. Както тамянът трябвало да бъде погълнат от огъня, така той отдал **всичко** свое в подчинение на Бога. Той принесъл „двете пълни шепи“ на свещеника, изобразявайки по такъв начин пълната способност и възможност за праведност на нашия Господ- изисквана и дадена.

Но докато Исус като „Ново създание“ се намирал в „Светая“, радвайки се на светлината на златния светилник, хранен с хляба на истината и принасяйки приемлив тамян на Бог Йехова, нека погледнем в „Двора“ и още по- далече оттатък „Стана“ и видим едно друго дело, което се извършвало едновременно. Последно видяхме телето, заклано в „Двора“, изобразяващо човека Исус, посветен на тридесет годишна възраст при кръщението си. Сега тлъстината му била поставена на „Бронзовия олтар“, а заедно с нея бъбреците и различния произвеждащ живот органи. Те изгаряли ярко, защото телето имало много тлъстина. Облак дим, наречен

„благоухание Божие”, се издига пред очите на всички, които са в „Двора”- „Домът на вярата”- Левитите, вярващите.

Това представя как жертвата на Исус се явила на **повярвалите хора**. Те видели предаността, саможертвата, любящата ревност (тлъстината), която се издигала към Бога, като приятна и приемлива жертва през трите и половина години служение на нашия Господ. Те добре знаели, че това е винаги угодно на отца. От това, което видели в „ Двора” (плътта), те знаели, че той е приет, макар че не могли да видят жертвата в пълното ѝ величие и съвършенство, както тя се явява пред Бога в „ Светая” като благовонен тамян на „ Златния Олтар”.

Докато двата огъня горели (в „Двора”- тлъстината, а в „ Светая”- тамяна- като благовонията им се издигали **по едно и също време**), извън „ Стана” имало друг огън. Там било унищожавано плътското тяло (стих 27). Това представлявало делото на Исус така, както изглеждало в очите на света. На тях изглеждало глупаво, че той щял да прекара живота си в жертва. Те не виждат необходимостта от нея като изкупителна цена за човека, нито духа на покорство, който я подбуждал, както Отец я видял. Те не виждат любящите съвършенства на нашия Господ и неговото самоотричане както ги виждат вярващите (в условията на „ Двора”) Не, те не видели това и във времето му и не ще го видят докато не стане техния герой и водач; те видели само тези елементи от характера му, които презирали като слабост и не могли да го обичат и да му се възхищават. За тях жертвата му е зловонна и презряна: той бил презрян и отхвърлен от хората и както те се изчервили и скрили лицето си от него, така и в образа израелтяните направили същото - отвърнали се отвратени от зловонието на горящите скелети.

Виждаме тогава как живота на Исус изпълнил тези три картини в продължение на три и половина години. Жертването на съвършената му човечност било глупаво и отвратително в очите на света. В очите на вярващите това било жертва, приемлива в очите на Бога. Тя пък от своя страна в очите на

Йехова била „ благоуханен тамян”. Всички те завършили едновременно на кръста: телето изчезнало напълно, тлъстината също била погълната напълно, а тамяна бил напълно принесен, когато Исус извикал „ **Свърши се!**” и умрял. Така **човекът** Исус Христос дал себе си откуп за всички.

Тамянът от „Златния олтар” го изпреварил и бил приет със задоволство. Първосвещеникът минал през „ Втората завеса” и влезнал в „ Светая светих”. Същото е и с Исус. След като три и половина години принасял в „Светая” приемлив тамян-състояние на посветеност и духовно рождение, той преминал оттатък „ Втората завеса”- смъртта. В продължение на три дни той бил под „ завесата”- в смъртта, след което възкръснал в съвършенството на божественото естество- за „ завесата” „изричен образ на личността на Отца”. Той бил „ умъртвен по **плът**, а оживотворен по **дух**”. „Сее се тяло (естествено, човешко), възкръсва тяло духовно.” Така нашия Господ достигнал до **състоянието** на „ Светая светих”, състояние на съвършено духовно същество при възкресението си.- 1 Петър 3:18; 1 Кор. 15:44

Следващото дело било да представи кръвта на умилоствението (14 стих) – цената на изкуплението ни- пред Бога. „Защото сте изкупени... със скъпоценната кръв (осветения живот) на Христа. „ (1 Петър 1:19). Свещеникът, в присъствието на Йехова, представено от светлината Шекинах между херувимите на „ Святото място” поръсвал или „ представял” кръвта на Йехова, поръсвайки я върху и пред Святото Място. Така след четиридесет дни, нашия Господ Исус се възнесъл на високо „ да се яви на Бога **за нас**” и представи цената на избавлението ни- цената и заслугата на жертвата, която току що завършила на Голгота. – Евр. 9:24

ЖЕРТВАТА НА ВТОРИЯ ДЕН НА УМИЛОСТИВЕНИЕТО ГОСПОДНИЯТ КОЗЕЛ

Сега оставяме Свещеника пред „Святото място“, като излизаме на двора, за да видим едно друго дело. Цитираме:

„И от събранието на израелтяните да вземете два козела в принос за грях и един овен за всеизгаряне. И Аарон да приведе принесения за грях юнец, който е за него и да направи умилоствение за себе си и за дома си. Също да вземе двата козела и да ги представи пред Господа до входа на шатъра за срещане. Тогава да хвърли Аарон жребий за двата козела, единият жребий за Господа, другият за отпущане; и да приведе Аарон козела, на който е паднал жребият за Господа; и да го принесе в принос за грях; и да представи жив пред Господа козела, на който е паднал жребият за отпущане, за да направи с него умилоствение и да го изпрати в пустинята за отпущане.“

Двата козела взети от Израел и въведени в „Двора“ изобразявали или представляли всички, които идвайки от света и приемайки исусовото избавление, посвещават напълно живота си, дори до смърт, в служба на Бога през Евангелския век. Взети първо от „Стана“ или състоянието на света, „грешници като другите“, те били довеждани в „Двора“- вратата или **оправдано** състояние. Там те се представляли пред Бога (изобразени от козлите пред вратата на Скинията), желаещи да умрат с избавителя им Исус Христос като човешки същества и да влезат в небесните или духовни условия, както направил той. Първо духовно заченатото състояние на духовния ум и второ, духовно родено състояние на духовното тяло- представено от „Светая“ и „Светая светих“.

Но нашият Господ заявява, че не всеки, който казва: „Господи, ето, посвещавам всичко свое“, обещава повече, отколкото желае да направи. Те не знаят какво обещават или колко струва самоотричането, да се поеме ежедневния кръст и да се следват стъпките на човека Исус (телето)- „Да излизаме и ние

с него извън стана” (в окончателно пренебрегване и унищожение на човешки надежди и т.н.) и да носим неговото обругание”. –Евр. 13:13

В образа на двата козела са представени две класи. Едната е на онези, които са направили **завет** да бъдат мъртви с Христа. Онези, които наистина го следват в стъпките му, както ни оставил пример и онези, които „поради **страха от** (тази) **смърт** през всичкия си живот бяха подчинени на робство” (Евр. 2:15). Първата класа е „ Господният козел”, втората е „ Козела за отпущане”. И двете класи на козли, както ще видим по- късно, ще бъдат част от **делото** на Деня на умилоствението или в довеждане на света в съвършена хармония с Бога и Закона му, когато „ Денят на умилоствение”, Евангелския век, завърши. Но само първата класа- „ Господният козел”, който следва Водача си, е част от „приноса за грях” и в края на краищата, членове на прославленото му Тяло.

Хвърлянето на жребий, за да се види кой козел ще бъде „ Господен козел” и кой „Козел за отпущане”, сочело, че Бог нямал избор на това кой от онези, които се представят, ще спечелят наградата. Това показва, че Бог не определя **своеволно** кои от посветените ще участват в божественото естество и ще бъдат сънаследници с Христа – нашият Господ и кои не. Тези, които страдат с него, ще и царуват с него. Които обаче успеят да избегнат огнените изпитания по пътя на компромиса, заедно с това губят сънаследието в слава.- Рим. 8:17

Всеки вярващ, всеки оправдан (Левит) в „Двора”, който се представя в Деня на умилоствението- Евангелския век- е приемлив като жертва. Сега е приемливото време. Който пази завета си и извършва жертвата си, е представен образно от „ Господния козел”. Другите, които не се предлагат доброволно в жертва, „любейки сегашния свят”, са представени от „ Козела за отпущане”.

Нека сега се върнем към Първосвещеника. След като напръскал Умилостивилището (буквално **Удовлетворението** или мястото, където е направено удовлетворение) с кръвта на телето седем пъти (съвършено), „ Тогаз да заколи козела за приноса за грях, който е **за хората**, и да внесе кръвта му отвътре Завесата и с кръвта му да направи **както направи** с кръвта на юнеца, като поръси с нея над Умилостивилището и пред Умилостивилището.” (стих 14,15)

С една дума всичко, което било сторено с телето, било повторено с Господния козел. Той бил заколван от същия Първосвещеник. Кръвта му била поръсвана по съвсем еднакъв начин. Тлъстината му и т.н. била също изгаряна на Олтаря в „ Двора”. (Заслужава да се отбележи, че докато първото теле е много тлъсто, то козелът е много слабо животно. Нашият Господ Исус, както е представен от телето, имал изобилие от тлъстина, изобилие от ревност и любов към жертвата си, докато последователите му, изобразени от козела, са сравнително слаби.) Тялото на Господния козел било изгаряно по подобен начин, както на телето- „ извън стана”.

Апостол Павел обяснява, че само животните, които били принос за грях били изгаряни извън стана и добавя:” Да излезем с него вън от стана, понасяйки укора му.(Евр. 13:11-13) Ето че разполагаме с безспорно доказателство не само, че исусовите последователи са изобразени от Господния козел, но също, че жертвата им, счестена с Главата им Исус, представлява част от приноса за грях на света. „ Укорите ония, които укоряват тебе, паднаха върху мен.”- Пс.69:9

Както е с телето, така е и с козела в приноса за грях. Изгарянето „извън стана” изобразява липсата на почит. Така ще бъде гледано на приноса от онези, които са извън стана-които не са в заветни отношения с Бога, неверните.(1) Признаващите жертвата на Христовото тяло от божествена гледна точка, като благовоние към Бога, проникващо дори до Умилостивилището, са малцина- само , които са в „ Светая”- „сediaщите с Христа в небесата” (2). Признаващите жертвите на

светиите, изобразени от тлъстината на „Господния козел”, на приноса за грях на бронзовия олтар, които признават самоотричането си като приемливо от Бога, са помногобройни. Те са всички, които заемат състоянието на оправдание- „Двора”- „Домът на вярата”. (3) Намиращите се извън стана, които виждат жертвувателите и самоотричането им, само като изгаряне на „земна кир и нечистотия”, са класата на отдалечените от Бога- „негови врагове чрез зли дела.” Те са онези, за които нашия Господ предсказал: „Ще рекат против вас лъжливо всякакво зло заради мене.”

Какви уроци ни внушават тези неща?- Дотолкова, доколкото самите ние сме истински жертвуватели в „Светаия” или истински членове на „Дома на вярата” в „Двора”, не ще бъдем хулени от истинските пожертвуватели понастоящем. Нито ще бъдем заслепени от злоба, омраза, завист или спор, че да не видим жертвите, които Бог приема. Какво да кажем тогава за онези, които някога били „братя”, участници в същите жертви и принасящи на „Златния олтар”, другари от класата на Царското свещенство, които се променили толкова, били толкова обзети от дух на противене, че могат да говорят постоянно зло за другарите си свещеници? Ние наистина трябва да се „страхуваме” за тях (Евр. 4:1), че са напуснали „Светаия” и „Двора” и излезли вън от всякакво отношение с Бога- във „външната тъмнина”. Би трябвало да направим всичко, което е по силите ни, да ги възвърнем (Яков 5:20), но по никакви съображения не трябва да напускаме „Светаия” и да отдаваме зло за зло и хула за хула. Не, всички, които искат да бъдат верни Подсвещеници, трябва да следват стъпките на Великия Подсвещеник, да обичат враговете си и да правят добро на онези, които ги преследват. Те трябва да подражават на онзи, „който укоряван, укорение не отвърщаше, като страдеше, не заплашваше, но предаваше себе си на онзи, който съди праведно.- 1Петър 2:23

Господният козел изобразявал всички от господното „малко стадо” от верни последователи. Те всички са подобни; те идват по същия „тесен път”. Ето защо това, което е истина за

мнозинството като цяло, е истина за всеки от тях. Поради тази причина „Господния козел” изобразявал всеки един поотделно и жертвата му. Освен това, цялото трябва да бъде завършено и цялата жертва - приключена, преди „кръвта” на козела (представляващ цялото тяло на Христа) да бъде представено на „Умилостивилището”.

Кръвта, поръсена на и пред „Умилостивилището”, била с формата на кръст- върха му бил на „Умилостивилището” . Това е посочено от описанието:” да я поръси с пръста си върху Умилостивилището на изток (към „ завесата”) и пред (срещу, напъряко) Умилостивилището.” Така били завършени приносите за грях на Израел- телето за **Подсвещениците**, „Тялото” на Първосвещеника, за Левитите, за ” Домът на вярата” на сегашния век. Козелът – „за народа” Израел, образ на целия свят, който при знанието и възможностите на бъдещето, ще стане божий народ.

И така, виждаме ясно, че Евангелския век е век на страдание и смърт за онези, които жертват човешкото си земно естество, за да участват в духовното, небесното, когато жертвата на Исус за доброто на „Тялото” и „ дома” му, бъде завършена и представена пред Отца след възнесението му. Доказателство за приемането ѝ от Отца било кръщението на Петдесетница върху представителите на Църквата му, Тялото му и Дома му. Там, помазанието със светия дух (символизиран от елея на Святото помазание) дошло над Църквата и от тогава насетне продължава да слиза над всички живи членове на тялото на Първосвещеника и не се нуждае от повторение, защото който е потопен в Христа, като член на тялото му, е потопен в светия му дух, духът, който оживотворява всички членове на Тялото.

Предаването на светия дух било знак за приемането на повярвалите в Христа, които били вече посветени и чакащи ръководството на Господаря, очакващи Отец да приеме жертвите им (приети във възлюбения) и за зачатието им като синове чрез духа на осиновението. Идването на светия дух, божията сила или „ ръка” на Петдесетницата, било показано в

образа (15 стих) с идването на Първосвещеника до вратите на Скинията, поставящ ръцете си върху „Господния козел”, след което го заколвал. Точно както духа на Отца дал възможност на Исус да осъществи всичко, което било представено в заколението на телето, така същия дух, духа, силата и вливането на истината чрез Христа върху класата на „Господния козел”, им дава възможност да бъдат разпнати като хора, а именно, да заколят козела, покварената воля, с надежда да получат обещаната слава, почест и безсмъртие на божественото естество, като „Нови създания” в Христа.

Поради това, например, когато бил обладан от духа на Водача и Главата, апостол Павел могъл да сметне всичко за измет, за да спечели (членство в) Христа и се намери в **него**. Вдъхновен от тази надежда и дух, той могъл да каже: „Аз (новото създание) не живея вече за себе си (старото създание, представено в посветения козел)”. То било погълнато от укора и презрението на света- извън стана. **Земните** чувства и сили на Павел били представени на Бога в жива жертва. Ето защо в него живеел вече Христос, надеждата на славата, **Христовия ум**, който разпъвал и пазел под своя власт поквареното и оправдано човешко естество и волята му.

Макар в същност в света, той не бил от света; това било до такава степен истина, че той могъл да каже:” Животът, който живея сега, живея чрез вяра в Божия син.” (Гал. 2:20). Да, чрез вяра той бил сметен за „ново създание”, на което принадлежали изключително велики и скъпоценни обещания, обещанията за Божествено естество, ако е верен (2 Петър 1:4). Той живеел в условията на „Света”, хранейки се от „Хляба на присъствието” и бил просветляван постоянно от светлината на „Златния светилник”. Снабден така със знание и сила, той могъл да принася „тамян”, приемлив от Бога чрез Исус Христос. Така да се каже, жертвата на апостол Павел, която поради заслугата на Исус му била приписана, се оказала приемлива за Бога. Така, жертвайки винаги природата на козела, той не само умъртвявал волята на плътта, но доколкото било възможно, държал плътското тяло „подчинено” на новата

воля, същото правели и другите членове на Господния козел, обаче те не били толкова известни. Жертвата на Павел излъчвала много богато благоухание. За Бога тя била благоуханна жертва. Все пак, както и нашите жертви, тя била приемлива за Бога не за сметка на истинската ѝ стойност, но защото била принасяна и участвала в заслугата на Христа - Изкупителя на „Златния олтар”.

Както козелът изпълнил онова, което било зад приноса за грях, довършвайки жертвата, започната от телето, така „малкото стадо”, което следвало Исус: “да страдам в плътта си заради Христос” (Кол.1:24) Не че жертвите ни са по наследство ценни, както тази на нашия Господ, защото само той е съвършен и подходящ, а откуп - принос за грях. Приемливостта на приносите ни се дължи на заслугата му, която ни е приписана. Тя оправдава първо нас, а след това поради милостта, която ни позволява да се принасяме със съвършената жертва на нашия Господ като **оправдани**, ние вече като членове на Тялото му, имаме гарантирано участие в страданията на Христа. Така, в края на краищата, ще участваме и в славата му, ще участваме и в бъдещото дело - благославяне на човечеството с възстановени привилегии и възможности.

По някое време трябва да настъпи час, когато жертвата на **последните** членове на Господния козел бъде погълната и приноса за грях бъде завършен завинаги. Това, че сега се намираме на края на „Денят на умиловението” и че последните членове на класата на Господния козел жертват понастоящем, се вижда от дадените доказателства.

Скоро последните членове на класата на Христовото Тяло ще преминат зад „Втората завеса”- оттатък плътта- в съвършенството на духовното естество, което вече започнало в новия ум или воля, който сега контролира смъртното им тяло. И не само това- на такива верни е обещано най-висшето от духовните естества- „божественото естество”.- 2 Петър 1:4

Преминаването на „Втората завеса” означава за Тялото това, което означава и за Главата: означава представяне на кръвта на телето. Преминаващото през „Втората завеса” тяло на Свещеника, носещ кръвта на козела, изобразявало преминаването на Христовото тяло изцяло отгън човешките условия в съвършенството на божественото естество, когато ще бъдем подобни на Христос Исус, който сега е „изразителен образ на личността на Отца”. О, благословена надежда!

„Ще се наситя от вида ти, когато се събудя”, било казано пророчески за Исус и колко съблимно е обещанието, че „ще бъдем подобни нему!”- Евр. 1:3; Рим. 8:29; Пс. 17:15; 1 Йоан 3:2

Ако успеем да спечелим наградата, за която тичаме, тогава-
„Всяка съкровена амбиция е празна,
Всичко що сме търсили или знаели на земята.
О, колко е богато състоянието ни-
Надежди небесни имаме сега.”

Когато „Светая Светих” е достигнат, доказателство за жертвата на **Тялото** „за народа”, ще бъде представена така, както е изобразена от кръвта на козела, поръсена на „Умилостивилището”. И да направи умилостивение за Светилището, заради нечистотиите на израелевите синове и заради престъпленията им и всичките им грехове. Така да направи и за Скинията на събранието, която стои помежду им, всред нечистотиите им”. –Лев.16:16

Когато я представи, тя ще бъде приета „за народа”, както тази на славния ни Водач била приета „за него самия (Тялото му) и Дома му (Домът на вярата)”. Така ще бъде осъществено делото на умилостивението. Грехът и проклятието ще бъдат напълно покрити. Великото дело по даване на света резултатите на Умилостивението ще последват бързо. Това ще стане точно както благословието на Петдесетница дошло върху „Тялото”, а отразеното му влияние дошло върху „Дома”. То последвало бързо след приемане на исусовата жертва -

след като преминал зад „Завесата” на плътта и представил изкупителната ни жертва пред Бога.

Поръсването на всичко кръв сочи, че „кръвта” е **пълно** удовлетворение. То сочело също, че делото по „Козелът за отпущане”, което последвало не било част от приноса за грях и не било необходимо, за да завърши „помиряването”. Ето защо в него трябва да видим някаква друга цел и значение.

КОЗЕЛЪТ ЗА ОТПУЩАНЕ

„И като свърши да прави умилоствение за светилището („Светая Светих”), Скинията за срещане („Светая”) и олтара („Дворът”), нека приведе живия козел; и като положи Аарон двете си ръце на главата на живия козел, нека изповяда над него всичките беззакония на израелтяните (образ на **света**), всичките им престъпления и всичките им грехове, и нека ги възложи на главата на козела; тогава да го изпрати в пустинята чрез ръката на някой **подготвен** човек (някой подходящ)”- стихове 20-22

Както и преди казахме, ние разбираме, че „Козелът за отпущане”, който бил представен като жертва с другите, но не успял да се жертва и да последва примера на телето, изобразявал класата на Божия народ, онази класа, която направила завет да умре за света, да жертват оправданото си човешко естество, но не успели да осъществят договорените жертви. Този козел не изобразява „онези, които се връщат към гибел”, онези, които се връщат, както свинята се връща и се валя в калта на греха. (Евр. 10:39; 2 Петър 2:22). Те са класа, която се стреми да избегне греха, да живее нормално и да почита Бога. Все пак, търсейки почитта и благоволенieto на света, те се отклонили от извършването на жертвата на земните права в служба на Бога и целта му.

Класата на „Козела за отпущане” съществувала през целия Евангелски век. Единият козел и делото, вършено от него на

края на „Деня на умиловението“, било изобразено в общ смисъл от всеки един от членовете на тази компания, макар че специално представя членовете, които живеят в края на века на жертване.

Нека погледнем първо предложените от Бога отношения с членовете на тази компания, която ще живее, когато делото по приноса за грях е завършено- всички членове на „Козела за отпущане“ – и видим тогава как образа ще се приложи също и към предишните членове на същата класа.

Помнете, че сега имаме в предвид бъдещите неща, след „приносите за грях“. „Божият Козел“ не е още напълно принесен. Следователно „малкото стадо“, представено от Тялото на Свещеника не е още преминало зад „Втората Завеса“, в състояние на духовно съвършенство, а особено дело с „Козела за отпущане“ не ще стане преди това.

Други писания (Откр. 7:9, 13-17; 1 Кор. 3:15) ни сочат, че ще има „Голямо множество“, което през този век влезнало в надпревара за голямата награда за сънаследие с Исус, но които не успели да „тичат така“, че да я получат. Макар и „отхвърлени“, що се касае за наградата (1 Кор. 9:27), те са при все това предмет на Божията любов, защото по сърце те са приятели на правдата, не на греха. Точно заради това чрез предвижданията си, чрез условията на живота, Бог ще направи да преминат през „Голяма скръб“, като по такъв начин осъществи за тях „**унищожение на плътта**, та духа да се спаси в деня на Господ Исус.“ (1 Кор. 5:5) Те посветили оправдания си човешки живот, а Бог приел посвещението им и ги **счел** според завета им за мъртви като човешки същества и живи като **нови**- духовни същества, но понеже не успели да провеждат контракта за саможертва, те се отсичат от „Царското свещенство“- от членовете на **Тялото** на Христа. „Всяка пръчка **в мене**, която не пренася плод, се маха.“- Йоан 15:2

Те наистина са в жалко състояние. Те не успели да спечелят наградата, затова не могат да имат божествено естество, нито **възстановление** в съвършена човечност със света, защото при посвещението им всички човешки права и привилегии били заменени за духовни и им е била дадена възможността да тичат за състезанието за **божествено** естество. Въпреки че не са доброволни победители, Бог ги обича и ще освободи онези, които поради страх от смъртта (страх от презрение, страх от укора, породен от телето и козела оттатък „Стана”- в пустинята, отделеното или смъртно състояние) били през целия си живот подчинени на робство- робство на страх от хора, човешки традиции и мнения, които винаги носят примка и ги задържат от пълно подчинение на Бога, дори до смърт.- Евр. 2:15

Поради милостта на Първосвещеника, това Голямо множество попада в „голяма скръб” и плътта им се **унищожава**. Това не ще ги направи доброволни победители, нито членове на Тялото, Невестата на Христа. То не ще им даде място **на трона** на царете и свещениците, но положение „**пред** престола”, като съвършени духовни същества, макар и не от най- високата духовна степен- божествената. Въпреки че не ще притежават **венеца** на живота - безсмъртие, те все пак, ако са правилно упражнени чрез скръбта, ще достигнат до състояние „подобно на ангелите”. Те ще служат на Бога ВЪВ Храма му, но не ще бъдат членове на символичния Храм, който е Христос.- Откр. 7:14,15

Класата, представена в „Козела за отпущане” ще бъде **изпратена** в пустинно състояние на отделяне от света, принудена да върви по- нататък от „човека на добрия случай”- определени неблагоприятни обстоятелства, за да бъдат брулени от несполуки, докато научат какво е празнотата, суетността, измамността и абсолютната безполезност на светското одобрение, докато умрат всички човешки надежди и амбиции и са готови да кажат:” Да бъде божията, а не моята воля!” Светът е винаги готов да презира и отхвърля добродетелните и огорчените, макар че измамната му усмивка

и празни почести са ревностно желани от тях. Тялото на „Козела за отпущане” не било **изгаряно** в пустинята. Само приносите за грях (телето и „Господния Козел”) били изгаряни. (Евр. 13:11) Изгарянето на жертвите за грях изобразявало постоянно продължаващо на класите на огненото изпитание, на страдание- „верен (доброволни жертви) до смърт”. И двете класи страдат до смъртта на човешката воля и тяло, но първата класа умира доброволно. Те са погълнати чрез постоянно разпъване на плътта, както е посочено в символа от огъня, който гори постоянно, докато не остане нищо за горене. Онези, които са от втората класа, са просто изпратени в пустинята и са оставени да умрат, но не доброволно. Любовете им към одобрението на света изчезва с пренебрежението, презрението и укора на света, а междувременно новото им духовно естество узрява за живот. Класата на „ Господния Козел” подлага човешкото си естество с Божия дух и помощ, **жертвано** доброволно, а класата на „Козела за отпущане” по Божие провидение унищожава плътта си, за да спаси духа си.

Това не само ще бъде отбелязано и осъществено скоро, с последните членове на класата на „Козела за отпущане”, но същото се изпълнило до известна степен през целия Евангелски век, защото винаги е имало класа и то голяма, която отдавала собствената си воля до смърт, само по принуда и вместо да жертват доброволно, понесли „унищожение на плътта” (1 Кор. 5:5). Класите, представени от двата козела, се развивали един до друг през Евангелския век.

Когато всичките членове на „ малкото стадо” преминат оттатък „ Завесата”, Божественото провидение, Божията ръка ще освободи вързаните, „ които поради страх от смърт (за света) през целия си живот са подчинени на робство” чрез отхвърляне на многото теории, веруя и традиции на хората и на **номиналните** църковни организации във, към и чрез които народа му от класата на „ Козела за отпущане” се държи далеч, за да не чуят и се покорят на божия глас.

Принудително освободени от падането на „Вавилон” и разбирайки, че голямата награда била загубена за тях, „светиите на скръбта” ще чуят тогава гласа на Първосвещеника и ще се намерят принудително в състояние на разделение- в пустинята и унищожението на плътта. По никое друго време преди не е имало толкова много **посветени вързани** като сега; и все пак е имало много през целия евангелски век.

Всички посветени и от двете класи (класата на Господния Козел и класата на Козела за отпущане) преминават през велики изпитания и бедствия. За едната класа те били считани за леки, били приемани радостно и с радост се считали удостоени да страдат. Тяхната **жертва е доброволна**, подобна на тази на Главата. За другата класа това са тежки и големи нещастия, приемани почти без радост- **принудително унищожение** на плътта и позицията на тази класа, наградата ѝ в края на състезанието е пропорционално различна.

ПРИНОСИТЕ ЗА ВСЕИЗГАРЯНЕ В ДЕНЯ НА УМИЛОСТИВЕНИЕТО

„И да влезе Аарон в Скинията на събранието („Светая”) и да съблече ленените одежди, с които се е облякъл, когато е влезнал в светилището („Светая светих”) и да ги остави там и да умие тялото си с вода на свято място („Дворът”) и да облече (обикновените) дрехите си (Одежди на слава и красота) и да излезе и да принесе своето си всеизгаряне и всеизгарянето на людете.” (Левит 16:23,24)

Това е същото умилостивение, илюстрирано или изобразено от друга гледна точка. Всеизгарянето е състояли от два овена (3 и 5 стих). Единият изобразявал телето, а другият- Господния Козел. Бидейки подобни, те сочат единството и хармонията на жертвите, направени от Исус и последователите му, които вървят в стъпките му. От божествена гледна точка, всички те са една жертва. „Понеже и освещаващия (Исус) и освещаемите

(„малко стадо”) всички са от едно, поради което не се срамува да ги нарича братя.”- Евр.2:11

Това е посочено по-нататък в третирането на всяка от тези жертви. Овните за „всеизгаряне” били нарязани на парчета, измивани и поставяни върху главата на олтара и изгаряни-всеизгаряне за благоухание на Бог Йехова. След като двата овена били третирани по такъв начин, това сочело, че в оценката на Бог Йехова, всички те били части на една жетва. Присъединените към Главата членове били приемливи като цяло, като **Умилостивение** за греховете на света. Така били удовлетворявани изискванията на справедливостта за полза на целия свят от грешници.

Както приносите за грях илюстрирали жертвената смърт на Спасителя, така всеизгарянето, което следвало, илюстрирало манифестираното приемане на **същата** жертва. Нека не забравяме, че по този начин Бог сочи, че не ще **прояви приемане** на „по-добрите жертви” от телета и кози, докато не завършат жертвите за грехове и истинския Първосвещеник не се облече в почест и слава на службата си, представено в промяната на одеждите си. По време на извършване на приноса за грях, той обличал само белите ленени одежди. След това (и обикновено) той обличал славните одежди, илюстриращи почестта и славата, с която бил удостоен. През Евангелския век, приносите за грях били в процес на развитие и на свещеника не се оказвала никаква почит. Едва в края му настъпва външно проявление на божие одобрение и приемане с поставяне слава и почест върху свещениците, които принасяли жертвите и в благославяне на **народа** за чиито грехове извършвали Умилостивението.

Приносът за всеизгаряне бил изгарян на олтара в „Двора”, учейки с това, че Бог ще манифестира приемане жертвата на цялото Тяло (глава и късовете или членовете ѝ) пред очите на всички, в условията на „Двора”, а именно на **всички вярващи**. Но преди това **разкритие** на вярващите за Божието

приемане на делото, обществото на „Козела за отпущане” е отпратено и одеждите на свещеника - променени.

Както белите одежди, обличани по време на жертването, покривали Тялото и изобразявали оправданието на Тялото - чистотата им в божии очи чрез Христа, така „одеждите на слава и красота”, обличани междувременно, изобразяват славата на положението и делото в бъдеще, след като Новите създания станат съвършени.- след като преминат от татък „Завесата”. Измиването с вода по това време означава, че макар белите одежди (приписаната праведност на „Тялото”) сега са съблечени, това не означава повторно приписване на греха, но завършване на очистването, правейки „Тялото” **съвършено** в завършеност на възкресението. Одеждите на слава и красота изобразявали славата, почитта и безсмъртието на Първото възкресение в божествено естество. Измиването по-нататък сочи, че греховете на народа, за които било направено Умилостивението, не са повече приложими и не замърсяват чистотата на свещеника.

Така завършил образа за развитието на свещеничеството и удовлетворяване греховете на света. Но ние би трябвало да хвърлим поглед на няколко стиха от тази глава (Левит 16), които не са толкова пряко свързани с темата ни.

Стих 17:” И **никой** да не се намира в Скинията на събранието, когато влиза той в **светилището** („Светая Светих”) да направи умилостивение за себе си, за дома си и за всички израелев събор.”

Ограничението е приложимо само към този особен ден, защото апостолът казва: „...свещениците по всяко време влизат в първото отделение на Скинията („Светая”), за да изпълняват задълженията на святата служба, но във второто отделение („Светая Светих”) влиза само Първосвещеникът веднъж годишно”, на този ден, „Денят на Умилостивението”, който се повтарял ежегодно.- Евр.9:7

Привилегиите на истинската Скиния принадлежат само на свещениците- членовете на Тялото на Първосвещеника, дали сега, в първото от небесните състояния (с духовен ум в Исус Христос) или после, както се надяваме скоро да станем, във второто или перфектно духовно състояние, и в двете състояния, ние сме **в Христа, нови** създания, а не **хора**. „ Вие не сте в плът (човеци), а в дух (духовни нови създания), ако живее във вас духа Божий”- Рим. 8:9

Стих 28: “ И онзи, който ги изгори (телето и козелът за принос на грях), да изпере дрехите си и да измие тялото си с вода и след това да влезе в стана.”

Това изглежда учи, че онези, които са по принцип инструменти за укоряване, хулене и унищожаване човечността на Исус (телето) и човечността на „малкото стадо” (козела), не ще имат особено наказание, защото правят това от незнание - като в същото време осъществяват Божия план. Те могат да се измият, очистят и дойдат в лагера- т.е. в същото състояние като останалия свят- всички, които по наследство са грешници, всички, които били изкупени от адамовата поквара и смърт, и всички, които очакват връщане на великия Първосвещеник и благословието да се разшири над всички.

Стих 26: „И онзи, който откара козела за отпущане, да изпее дрехите си и да измие тялото си с вода и след това да влезе в стана.”

Това учи същия урок що се отнася до онези, които ще бъдат инструменти, причиняващи скръб и като следствие от това **унищожение на плътта** на „ Голямото множество”, представено от „Козела за отпущане”. Те ще бъдат задължени да получат от Бога специално опрощение за тези злини, но евентуално ще стоят на същата основа като другите хора.

БЛАГОСЛОВЕНИЯ, ПОСЛЕДВАЛИ ЖЕРТВИТЕ НА „ДЕНЯТ НА УМИЛОСТИВЕНИЕТО”

Така завършил образния „Ден на умилоствението”. Очистен от грях, Израел бе бил повече считан за опетнен и отделен от Бога, но сега - по- мирен с него. Справедливостта повече не ги осъжда, но ги подканяла да разберат помирителното Божие присъствие всред тях, като благославя, пази и ги направлява към Ханаан за почивка и мир.

Първообраз на „ Денят на умилоствението” е Евангелския век, през който Исус и „Тялото” му- Църквата (по силата на откупа и последвалото оправдание) направили жертвата на справедливостта, която напълно задоволявала адамовия грях. Когато делото на помирението завърши, Бог ще признае човешкия свят и ще постави светилището си сред тях. Тогава ще се изпълни писаното: „Ето, Скинията Божия (божието жилище, прославената Църква) е при хората и Бог ще живее с тях и те ще бъдат негов народ. И той самият ще бъде с тях и ще изтрие всяка сълза от очите им, и вече няма да има смърт, нито жалеене, плач или болка, защото предишното (царуването на сатана, греха и смъртта) отмина. И седящия на престола рече:” Ето, правя всичко ново.”- Откр. 21:3-5

Но докато всички тези благословения ще бъдат резултат от установяването на божията резиденция или светилище между човеците(„ Ще прославя подножието си”- „ Земята е мое подножие „- Исая 60:13; 66:1), все пак следващото дело на благословение ще бъде постепенно изискващо за осъществяването му Хилядогодишния век, т.е. адамовата смърт. Мъката и сълзите ще бъдат в процес на унищожение (обърсване). Този процес ще започне с Второто идване на Христа- Царския Свещеник, но сълзите не ще бъдат напълно обърсани, преди края на Хилядогодишния век.

Постепенно процеси, чрез които човека ще бъде въведен в съвършенство на същество в пълна хармония с Бог Йехова, е

илюстрирано добре от образните жертви на Израел, принасяни след „Деня на умилоствението”. Първообразите на тези жертви, както след малко ще видим, ще се изпълнят през Хилядолетието.

За да се разделят правилно и разберат образните жертви, трябва да се признае, че сегашния, евангелски век, е „Ден на умилоствение” към Бога за общия грях на човечеството и че в образа всички жертви, извършвани след „Денят на умилоствението” представлявали изпълнение или първообрази, които ще се осъществят след завършване на Евангелския век- през Хилядогодишния век, когато греховния свят ще умилостави или се помири с Бога.

Така можем да видим, че **умилоствението** има две части. Първата част, божествената справедливост, **умилоствена** и неосъждаща и неунищожяваща повече Адам и децата му, поради неговия грях и втората част- връщане на грешника към **помирение** с праведните божии закони, като ги признава и им се подчинява. Първата от тези фази на помирение или умилоствение е въведена изцяло е въведена изцяло от службата на свещеника с **жертвите** на „Деня на умилоствението”. Другата- помирението на света с Бога – или въвеждане на онези от човечеството, които желаят пълно **помирение** и хармония с Бога, което ще се осъществи през следващия век. Тогава чрез „Царското свещенство”, прославените царе и свещеници, които са изобразени от Мойсей, ще бъдат Великия Пророк, който Господ ще вдигне да учи и управлява народа и ако не му обърнат внимание, ще се отсекаят от живота- ще умрат с Втората смърт- Деян. 3:23

Нека обаче се види ясно, че макар на светиите, последователите на Исус, е позволено, както това е изобразено от „Господния Козел” да участват в и да бъдат членове на приноса за грях за доброто на света. Това не е защото са по природа по- чисти или по- добри от света, защото цялата адамова раса била осъдена и за тях чрез него, „няма праведен

ни един (Рим. 3:10) и никой не може да даде откуп за брата си-
Пс. 49:7

Те участват в жертвата на греховете, като предоставена им милост, та като правят това, да участват с Исус в обещаното божествено естество и му бъдат придружители и сънаследници, за да позволи и ги направи способни да се принасят като приемливи за Бога жертви, така че привилегиите на исусовата смърт били първо приложени на тях, като ги оправдали и очистили. Така **смъртта** му благославя света **чрез** Тялото му - Църквата.

ГЛАВА 5

ДРУГ ОБРАЗ НА ЖЕРТВИТЕ НА УМИЛОСТИВЕНИЕТО ЛЕВИТ IX

Жертвите на умилоствението, изложени отново с различни подробности- Мойсей и Аарон, влезли отново в Скинията и излизайки, отново благословили народа- „Ще се яви на онези, които го чакат”- „ След смъртта – съд”- „Божественото приемане на жертвата на умилоствението- проявено

В тази глава имаме една по-сгъстена картина на делото и жертвите на Деня на Умилоствението от онази, която вече разгледахме (Левит 16) и в допълнение с това ни снабдява с известни черти, които в светлината на казаното преди, ще бъдат както от интерес, така и от полза. Това е друга картина на жертвите на Деня на умилоствението.

„И Мойсей каза: Това е, което Господ заповяда да направите и Господната слава ще ви се яви. Тогава рече Мойсей на Аарон: Пристъпи към олтара и принеси приноса си за грях и всеизгарянето си, и направи умилоствение за **себе си** (за призованите да бъдат членове на „тялото му”) и за **людете** (света).

Този образ илюстрирал факта, че нашия Господ Исус (телето, жертвано за греховете) можел да изкупи както „Тялото си”, „ малкото стадо”, така и също целия човешки свят. Участието на Църквата в приноса за грях можело да мине напълно без нея. Ние бихме могли да минем напълно без особени изпитания по „тесния път”, без жертвени страдания. Ние бихме могли да бъдем възстановени в свършено човешко естество, както ще бъде случая с цялото човечество, но на Бог Йехова било угодно не само да избере Исус за това велико жертвено дело, но също да го направи Капитан или Глава на „ Църквата, която е неговото тяло”. Те, както и Капитанът им, ще бъдат направени

съвършени, като **духовни същества**, страдайки в плът като приноси за грях.- Евр.2:10; Кол. 1:24

Говорейки за близките ни отношения с Главата ни, апостол Павел казва:” Благословен Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, който е благословил нас с всяко духовно благословение в небесните места („Светая” и „Светая светих”) в Христа, който е **избрал нас** в него, още преди създанието на света, за похвала на славната си благодат, с която е обдарил (или оправдал) нас чрез онзи, когото обича.” (Еф. 1:3,4,6)” Бог „ви призова чрез нашето благовестие за получаване на славата на нашия Господ Исус Христос.” (2 Сол.2:14), така че „ако страдаме с него, и да царуваме с него.”-2 Тим. 2:12

След приноса на своята жертвата за **всички**, Първосвещеника „принесе приноса за людете (Козела) и направи Умилоствение за тях (целия Израел), както Господ заповяда.” Уредбата да участваме в жертвата на умилоствението, била част от заповедта на Отца или първоначалния му план, както заповядва св. Павел.- Кол. 1:24-26

„И пристъпи Аарон при олтара и закла телето за приношението за грях, което беше за (вместо или заместващо) него. И аароновите синове донесоха кръвта му, и натопи пръста си в кръвта и я тури върху роговете на олтара; но тлъстината, и т.н....изгори на олтара, а месото и кожата, изгори вън от стана. И закла и всеизгарянето (овена) и аароновите синове му представиха кръвта и поръси с нея наоколо олтара и донесоха му всеизгарянето на късове с главата, и изгори ги на олтара и изми вътрешностите и нозете и изгори ги на олтара върху всеизгарянето.”(в голяма степен същото описание, както в 16 глава, със същото значение).

Така приноса за всеизгаряне на Исус, горял през целия Евангелски век, доказвайки на всички, които се намирали в **състоянието** на „Двора” (оправданите), че са приети от Бога, както и всички членове на „Тялото му”- положени до главата му на олтара.

„ И принесе приноса за хората и взе козела на приноса за грях, което беше **за хората** (не за свещениците и Левитите, както предишните) и закла го и принесе го за грях, както първото”, т.е. постъпило се е точно така, както се е постъпило с телето. Този козел е същия, както е „Господния Козел” в другата картина, а „Козелът за отпущане” и другите черти липсвали в тази по-широка картина. Това е по-нататъшно потвърждение на учението, че онези, които следват стъпките на Господа, са участници в приноса за грях.

„ И принесе всесъждение и направи го според наредбата, и принесе хлебното приношение и напълни ръката си от него, и изгори го на олтара, освен утринното всесъждение; закла още юнеца и овена на примирителната жертва, която беше за хората.”

Както вече беше описано, приноса за мир изобразявал обет или завет, направен във връзка с приноса за грях на Първосвещеника. Той означава обети, задължения и завети, поети от Свещеника, основани на приноса за грях. В образа **мира** се установявал между Бог Йехова и Израел, както следва: след като приноса за грях бил направен, приноса за всеизгаряне също сочел приемането му от Бога и настъпвал мир между Бог Йехова и Израел, защото предишния адамов грях бил образно вдигнат. Сега те били задължени да живеят, подчинявайки се на завета, основан на опрощението им- т.е. трябвало да пазят закона- че онзи, който върши това, ще **живее** чрез (или като награда за опазването му) него. Но както нашите приноси за грях за по- добри от образните, така и приносите за мир или Завета, установен от тези жертви.; той е по- добър завет. Така в мирната жертва или приноса за завета, свещеника е видян да служи, като пример или сянка на духовни неща- посредник на един по- добър Завет (Евр. 8:6-13), под който целия народ ще бъде благословен с **реституция** и така може да се подчини на съвършения закон и живее вечно.

„И подигна Аарон ръцете си към хората и благослови ги и като принесе приношението за грях и всесъждението и примирителните приношения, слезе.” Тук, в образа виждаме илюстриран факт, че макар благословението да не е още настъпило напълно за народа, преди да завършат всички жертви, все пак в известна степен благословението достига човечеството от членовете на Свещеника, дори **сега**, във века на жертвата, преди всички ние да отидем в „Светая Светих” или в духовно състояние. А колко добре това се съгласува с фактите, където са царските свещеници, повече или по-малко произнесените благословения потичат към съседите им.

„И МОЙСЕЙ И ААРОН ВЛЕЗНАХА В СКИНИЯТА НА СЪБРАНИЕТО И ИЗЛЕЗНАХА И БЛАГОСЛОВИХА НАРОДА”

Когато жертвения ден (век) отmine, завършения Свещеник (Глава и Тяло) ще се яви пред Бога и даде доказателство, че е посрещнал всички изисквания на божествената справедливост от народа (света). Ще отбележим, че докато образа в Левит 16 глава разделя делото на Деня на умилюстивението и разделя всички подробности по това как жертвата на нашия Господ прави нашите жертви по-достойни за приемане и т.н. и все пак този образ сочел цялата работа на евангелския век като следващи приношения и все пак обединени в едно - всички страдания на целия Христос, последвани веднага от благословенията на Възстановяването. Влизането на Мойсей в Скинията с Аарон изглежда казва: Законът е напълно удовлетворен и праведността му - оправдана в жертвата на Христа. Закона (представен в образа от Мойсей, ще свидетелства в полза на онези, които били под закона- Израел по плът- че всички осъдени от него били също оправдани за живот чрез жертвите на Свещеника, който „принесе себе си” веднъж за всички.

Когато била представена, цялата жертва била „свята, приемлива от Бога”. Това било доказано от факта, че Мойсей и Аарон не

умрели на прага на Светая Светих. Мойсей и Аарон излезли и **заедно** благословили народа. Така и в следващия век Христос ще благослови всички семейства на земята (Гал. 3:8,16,29; Бит. 12:3). Това обаче не ще стане чрез отстраняване или игнориране на Божия закон и извинявайки греха, но с постепенно Възстановяване на човека в човешко съвършенство, в което състояние ще може да пази съвършения божий закон и да бъде благословен от него. Благословен от свещеника и направен съвършен и способен да го пази, Законът- покори се и живеи- „който прави правда е праведен”, ще бъде голямо благословение, защото който може тогава да се покорява, ще живее вечно в щастие и обещание в Бог Йехова.

„И СЛАВАТА ГОСПОДНЯ СЕ ЯВИ НА ЦЕЛИЯ НАРОД”

Когато благословието напредне, (възстановявайки и въздигайки човешката раса както умствено, така и физически) резултатите ще се проявят. Народът- света въобще- ще признава все повече милостивата божия любов с всеки ден. Така „божията **слава** ще се открие и ще я види всяка плът купно.” (Исая 40:5) Постепенно те ще видят дължината, ширината, височината и дълбочината на божията любов, която надхвърля всяко разбиране.

Нужно е да се отбележи, че споменатото тук благословение не е благословието на Подсвещениците. Не, те били представени в благословителя, в Аарон. Благословието настъпило за **целия народ** на Израел, който в образа представлявал света. За това благославяне на света чрез „ **семето**”, целия Христос, след като нещастията се изпълнили от Тялото (Кол. 1:24), апостол Павел казва:” Цялото творение (човечеството) стени и в мъки е до днес... жадно очаква разкриването на Божиите синове”. Преди да могат да се освободят от робството на покварата (грех и смърт) и бъдат отново възстановени в свободата на Божиите синове (свобода от осъждане, грех, смърт и т.н.), на които се радвал първия човешки син- Адам (Лука 3:38), трябва първо да завършат жертвите на Деня на Умилостивението и свещениците, които жертвали, трябва да облекат славните

одежди и по такъв начин царския, божествения авторитет и сила да ги освободи.- Рим.8:19-22

Без съмнение, това същото благословение на целия народ-спасение от смъртта и жилото ѝ греха, имал в предвид Павел, когато казва: „ **Ще се яви втори път без грях** (не отново като принос за грях и без омърсяване от греховете, понесени от грешниците) **на тези, които го ОЧАКВАТ за спасение** „(Евр. 9:28) Светът видял Свещеника- Глава и Тяло- страдащ като принос за грях през този век. Исус се показал на юдеите в плът (като принос за грях) и както Павел могъл да каже, така и последователите, които следват стъпките му, казват:” Исус се яви в смъртната наша плът” (2 Кор. 4:11) Както целият Христос се появил по такъв начин и страдал в плът, така и те също ще бъдат „прославени заедно” пред света „ защото славата (благословение и спасение) Господня ще се яви и всяка плът ще я види купно”. Когато той се яви и ние също ще се явим с него в слава.”- Кол. 3:4

Но Великият Първосвещеник на света ще бъде признат само от „онези, които го чакат”. Ако се яви като същество от плът на небето или някъде другаде, това явление ще бъде за **всички**, без оглед на това дали го чакат или не, но ние вече видяхме, че Писанията учат, че Главата била съвършена като духовно същество и че „малкото му стадо” ще бъде „подобно нему”, духовни същества с Божествено естество, което никой човек не може да види (1 Тим. 6:16) Видяхме, че начинът, по който света ще види прославената Църква, ще бъде чрез умствено възприемане, в смисъла, по който за слепец може да бъде уместно да се каже, че вижда. В същия смисъл сега виждаме наградата, „ венеца на живота”, „понеже не гледаме на видимите, но на невидимите (чрез физическо зрение) неща, защото видимите са временни, а невидимите- вечни. (2 Кор. 4:18). Така цялата Църква на този век „ очаква Исус”. Така „ виждаме Исус” (Евр. 2:9; 12:2). Така с очите на разбирането си „ стражите” различават Второто присъствие на нашия Господ в подходящото за това време, в светлината на божественото слово. По- късно това ще стане и със света. По подобен начин

ще го види всяко око, но в светлината на „пламтящия огън” на неговите присъди. 2 Сол. 1:8

Това е единствения начин, по който човешки същества могат да видят или разпознаят нещата на духовно равнище. Исус изразил същата идея на учениците си, че онези, които разпознаят неговия дух или ум и така го познаят, по същия начин ще се запознаят и с Отца.” Ако познавате мене, щяхте да познавате и Отца: и сега познавате го и го видяхте” (Йоан 8:19;14:7) Това е единствения смисъл, в който някога света ще види Бога, защото „**никой** никога не е видял Бога”,(когото **никой човек** никога не е видял и не може да види”)- „единородният син, той го изяви (откри, показа)” (1 Тим. 6:16; Йоан 1:18) Исус открил или направил учениците му да **видят** Отца, като ги запознал с характера му- откривайки им го с думи и дела, като Бог на любовта.

По същия начин папската система била посочена от Лутер и други реформатори и видяна от мнозина като Антихрист или както Павел предсказал, злата система, Човека на греха, бил още тогава **открит**, обаче мнозина все още не го **виждат**.

Така нашият Господ Исус, Главата (който сега присъствала да събира скъпоценностите) по това време се открил на живите членове на „ малкото стадо”, макар че другите **не знаят** за присъствието му. Лука 17:26; Малахия 3:17

Същото ще бъде и през Хилядогодишния ден, когато завършения Христос - Свещеника се открие. Той ще се открие само на онези, които го чакат и само те ще го **видят**. Те ще го видят не с физическите си очи, но както сега самите ние виждаме духовните неща- нашия Господ Исус, Отец, наградата и т.н.- с очите на вярата. Хората не ще видят **Христа** с физическото си зрение, поради различното равнище на съществуване. Едното е **дух**, другото е **плът**, поради същата причина поради която никога не ще видят Йехова. **Ние** обаче (малкото стадо), когато се прославим, ще го видим **какъвто** е, защото ще бъдем подобни нему.- 1 Йоан 3:2

Но макар че само „онези, които го чакат” ще могат да познаят Христа като Освободител, който ще ги освободи от владението на смъртта, все пак това ще обхване целия свят. Начинът на откриване ще бъде такъв, че в крайна сметка всички трябва да го видят, защото „ще го види всяко око” и всички, които се намират в гробовете си, ще бъдат събудени тогава. Дори тези, които го прободоха ще разберат, че са разпнали Господа на славата. „Той ще се открие (на небето ли? Не!) в пламенен огън (съдби), отмъщавайки на онези, които не познаха (признаха) Бога и (също на онези) които не се покоряват на христовото благовестие.” При такива обстоятелства не ще отнеме много време на цялото човечество да го познае. Сега добрият страда, но тогава ще се прави разлика „между онзи, който служи на Бога и който не му служи”, защото в онзи ден ще се проявят различията. (Мал.3:15-18) Тогава всички, които виждат ясно, могат приемайки Христа и предложения от него живот при условията на Новия завет, да имат вечен живот, ”защото имаме надежда на живия Бог, който е спасител на всички хора, особено на верните.”- 1 Тим. 4:10

„А СЛЕД СМЪРТТА - СЪД”

Един текст, който е пряко свързан с нашата тема, както е очевидно от подтекста, един все още често погрешно прилаган, неправилно разбиран от може би всеки друг в Библията, казва: „И както е определено на човеците (Аарон и наследниците му, които били само образи на Първосвещеника на Новото създание) веднъж да умрат (образно представено със заколването на животно), а после (следващо като резултат от жертвите) съд (от Бога, одобряващ или неодобряващ жертвата), така и Христос, понеже **веднъж** биде принесен (това никога не ще се повтори), за да отнеме греховете на мнозина („всеки човек”) и на **тези, които го търсят** ще се яви втори път без грях (нито опетнен от вродени грехове, нито да се повтаря приноса за грях), но (който го чака за спасение) да даде вечен

живот на всички, които го желаят при Божиите условия на вярата и подчинението.- Евр. 9:27,28

Всеки път, когато Свещеника влизал в „Света светих“ в Деня на Умилоствението, той рискувал живота си, защото ако жертвата му е била несвършена, той щял да умре при преминаване през „Втората завеса“. Сам той не би бил приет в „Света светих“, нито несвършената му жертва би могла да бъде приета като Умилоствение за греховете на народа. Ето защо всеки неуспех в този смисъл, би означавал смърт за самия него и осъждане на всички, за чиито грехове той се опитал да направи Умилоствение. Този бил „съда“, споменат в текста, през който преминавали всяка година образните Свещеници. От благоприятното преминаване през този съд, зависел живота и образното годишно Умилоствение за греховете на народа.

Великият ни Първосвещеник, Христос Исус, минал през първообразната Втора завеса, когато умрял на Голгота. Ако жертвата му по някакъв начин или в някаква степен се окажела **несвършена**, той никога не би възкръснал от мъртвите. „Присъдата“ на божествената справедливост щяла да се насочи против него. Обаче възкресението му на третия ден доказало, че делото му било извършено съвършено и устояло на божествения съд.- Виж Деян. 17:31

По-нататъшно доказателство, че нашия Господ минал успешно през „съда“, веднъж за всички и че жертвата му била приета, станало очевидно в благославянето на Петдесетница. Това било предвкушане на едно още по-голямо благославяне и изливане върху всяка плът (Йоил 2:28), гаранция или уверение, че в края на краищата той (и ние в него) ще излезе да благослови народа - света, за чиито грехове той извършил пълно и приемливо Умилоствение.

Всяка друга интерпретация на този текст, която се прилага към обикновената смърт на човечеството въобще, противоречи и не съответства на подтекста.

Мнозина очаквали по един неопределен начин настъпването на едно по- добро време- за вдигане по някакъв начин проклятието на греха, смъртта и злото въобще, но не могли да разберат причината за дългото отлагане. Те не разбират, че е необходима жертвата на „ Денят на Умилостивението” и че тя ще трябва да бъде завършена преди да настъпят славата и благословието. Те не виждат също така, че Църквата, „избраните”, „малкото стадо”, са участници в страданията и жертвата на Христа, за да могат да участват и в славата, която ще последва.” Цялото създание заедно стене и изпитва страдания до сега, очаквайки (макар и в незнание) откриването на (Църквата) Божиите синове”- Рим. 8:19,22

Освен това, след като образния Свещеник изобразявал „Тялото”, както и „ Главата”на първообразния Свещеник, Христа, следва че всеки член на Църквата трябва да премине през този „ съд”- защото макар мнозина да били призвани, никой не ще бъде **избран**, нито окончателно приет за „член” на Христовото тяло, клонка на истинската лоза, освен ако бъде „победител”- верен до смърт.(Откр. 3:21) Не обаче, че те трябва да постигнат съвършенство в плътта си, но съвършенство на сърце, воля, цел. Те трябва да бъдат „ чисти на сърце”. Съкровището трябва да бъде от чисто злато, опитано в пещ, макар че сегашното му ковчеже е несъвършен земен съд.

БОЖЕСТВЕННОТО ПРИЕМАНЕ- ПРОЯВЕНО

„И излезе огън от лицето Господне и пояде всеизгарянето и тлъстините върху Олтара. И като видяха това, всичките люде възкликнаха и паднаха по лице”- покланяйки се. Това е същата мисъл, изразена в друга форма. Огънят символизира приемането ѝ от Бога. Принавянето ѝ от народа, сочело, че света ще разбере жертвата и цената ѝ в Божиите очи, като цена за освобождаване от смъртта и гроба. Когато разберат това, ще се поклонят на Йехова и представителя му, Свещеника.

Очевидно е, че това още не е изпълнено. Бог още не е **обявил** приемането на жертвата на Великия Ден на Умилостивението с огън. Народът още не е извикал и паднал по лице, покланяйки се на Великия Цар и представителя му. Не, светът още лежи в злото.(1 Йоан 5:19) Богът на този свят все още заслепява, повече или по- малко, почти цялото човечество.(2 Кор. 4:4). Тъмнина все още покрива земята и голям мрак- народите. (Ис. 60:2). Нито трябва да очакваме великите благословения на Възстановяването, изобразени в този образ, докато всички членове на Църквата („ Тялото” на Великия Първосвещеник) не преминат първо през „Втората завеса” (действителната смърт) ВЪВ „Светая Светих” чрез промяна във възкресението. Нито „ благословението” в този образ ще се изпълни преди времето на Голямата скръб. Едва тогава дисциплинирани, сериозни, смирени, човешкия свят като цяло, ще „очаква за” и „ гледа за” Великия Христос, Семето на Авраам, да ги благослови и издигне.

Колко прекрасно тези образи учат пълно изкупление за всички народи, а Възстановяването и благословението - направени възможни за всички!

Изглежда нищо в образите не прави разлика между живи и мъртви и някои може да са склонни да направят извода, че когато жертвите на Първосвещеника завършат, започват благословенията и само онези, които са живи тогава, до голяма степен ще бъдат облагодетелствани. Ние обаче отговаряме: Не. От божествена гледна точка, живи и мъртви са еднакви. За всички тях той говори като за мъртви, всички, попаднали под смъртната **присъда** на Адам. Малката искра живот, която всеки човек притежава сега, е всъщност един етап към смъртта. Това е едно надбягване със смъртта, поради греха на Адам. На края обаче на образния „ Ден на Умилостивението”, благословенията за оправдание и живот ще се разпрострат върху всички, при които условия всички ще могат да се подчинят и всеки би могъл да има отново от Избавителя и Дарителя на живот това, което е загубил чрез Адам- живот, свобода, божия милост и т.н., както и онези, които са отишли от

живота в смъртта, така и онези, които още продължават а съществуват „ в долината на смъртната сянка”.

Това е целта на първообразните приноси за грях: да освободят „ целия народ”, цялото човечество от владението на греха и смъртта и да ги възстановят в съвършенство, което е необходимо условие за съвършено щастие и **помирение** с Твореца.

Това е благословието, което ще дойде върху всички семейства на земята, чрез Авраамовото семе. Това са добрите новини, които били проповядвани на Авраам, както четем: „И Писанието като предвиди, че Бог чрез вяра оправда езичниците (Цялото човечество- езичниците), предвъзвести на Авраам:” В теб ще се благословят (оправдаят) всичките народи...” И на Семето твое, което е Христос (първо Главата и на второ място- Тялото). Ако сте вие Христови (членове), то сте семе Авраамово и по обещание- наследници”, което се отнася към една от благословените класи, Семето на Авраам, което ще благослови всички земни племена. (Гал. 3:8,16,29). Но семето трябва да бъде завършено преди да настъпи благословието, както това е показано в образа, който току що разгледахме. Приносът за грях трябва първо да завърши, преди да могат благословенията, които са резултат от него да потекат.

Ограничението Първосвещеника да влиза **сам** в „ Светая Светих” един път в годината, за да прави умилоствение, не трябва да се разбира погрешно, че той и Подсвещениците не влизали там никога през следващите дни- след като Деня на Умилоствението направил пълно умилоствение за греховете. Напротив, Първосвещеникът влизал там и през другите дни. В „ Светая светих” Първосвещеникът влизал, когато запитвал Бог Йехова за доброто на Израел и т.н., използвайки Съдебния нагръдник- Урим и Тумим. И отново, когато разтурвали лагера, което ставало често, свещениците сваляли „ завесите” и увивали ковчега и светите съдове, преди да се позволи на Левитите да ги носят.- Числа 4:5-16

Отново, когато някой израелтянин принасял принос за грях на Свещениците (след „ Денят на Умилоствението” жертвите преставали) те всички ги ядели в „ Светая светих” (Числа 18:10). Така е и с първообраза, след като сегашния „ Ден на Умилоствение” завърши. „ Царското Свещенство” ще бъде в „Светая светих” или **съвършено духовно състояние** и там ще приемат (ядат) жертвите за грях, принасяни от света за собствените им престъпления (не за първоначалния или Адамовия грях, който бил отменен в „ Деня на умилоствението”). В това съвършено духовно състояние, Свещенството ще инструктира по всеки въпрос, както това е изобразено в решенията и отговорите, давани на Израел чрез Урим и Тумим.

ГЛАВА 6

„ЖЕРТВИТЕ ПОСЛЕДВАЛИ „ДЕНЯТ НА УМИЛОСТИВЕНИЕТО”

Те изобразяват покаяние, обети и т.н. през Хилядолетието- Жертвите за всеизгаряне за народа- Жертвите за помирение- Месните им приношения- Приношенията им за нарушения- Прекратяването на различията между мъжкия и женския пол, показани в образите

Жертвите, принасяни **от народа** (Израел- света) за тяхна собствена индивидуална сметка, след жертвите в Деня на Умилостивението, изобразени от общите жертвите на Израел, спадат към следващия век и едва тогава ще бъдат представени на прославленото Царско Свещенство. При все това , то сега има слабо начало; така сега светския човек, притежаващ богатство в този смисъл, е слуга на божии неща и понастоящем може да използва „ мамона”, за да си спечели приятели, така че когато века на доминиране на Сатана приключи и започне царуването на Христа (в което той не ще бъде повече слуга), тогава онези, които е облагодетелствал, ще го благословят. Ако светските слуги на богатството (мамона или бога на този свят) бяха мъдри, биха употребили по- голяма част от средствата си така. Който даде дори чаша студена вода на един от последните свещеници, само защото е такъв, по никакъв начин не ще загуби наградата си, когато Христовото Царство бъде организирано и започне управлението му- Лука 16:1-8; Матей 10:42

Жертвите, които не спадат към тази класа, ние наричаме „ жертви на Деня на Умилостивението”, илюстративни приноси и жертви, които принадлежат на Хилядогодишния век.

Както в образа жертвите на Деня на Умилостивението предхождали всички други и били основа за всеобщо опрощаване и приемане от Бога на целия Израел, но били

последвани от други индивидуални жертви след онзи ден, наричани „приноси за грях“, „приноси за престъпления“, „мирни приношения“ и т.н., така ще бъде и първообраза. След като жертвите на Евангелския век довели „народа“, света в състояние на оправдание, ще има все още престъпления и грехове, които ще се извършват. Те ще изискват признаване и умилоствение, правейки необходимите жертвите след това.

Жертвите в „Деня на Умилоствението“ изобразявали отменянето на адамовия грях чрез жертвата на Христа. Но през Хилядолетието, докато придобивките на помирението се приложат към света, докато той постепенно бъде възстановен в действително съвършенство и живот в хармония с Бога, ще се извършват грешки, за които света ще бъде, в известна степен, отговорен. За тях те ще трябва да направят някои компенсации, придружени от покаяние, преди да могат отново да бъдат в хармония с Бога чрез Христа, техния посредник.

В следващия век ще има също Посвещение, но в следствие на промененото управление на света, Посвещението не ще бъде никога повече Посвещение в **смърт**, но напротив, ще бъде в живот, защото с приключване царуването на злото, настъпва края на мъките, скръбта и смъртта, с изключение на онези, които вършат зло. Посвещението трябва винаги да бъде доброволно представяне на нечий сили и затова е представено-изобразено в някои от жертвите, извършвани след деня на Умилоствението.

Като **основа** за опрощаване на всички грехове в следващия век, ще бъдат жертвите в „Денят на Умилоствението“. Би било правилно в образа грешника да принесе някаква жертва, която да посочи, че жертвите в „Деня на Умилоствението“ се признават за основа при повторно опрощение. И така намираме, че всички приноси, правени от народа след „Денят на Умилоствението“ били от такъв вид, който сочел обратно към или признаване жертвите на онзи ден. Тези приноси могли да бъдат добитък, овца или птица (гургулици или

малко гълъбчета) или фино брашно- предмета, който се принася зависел от възможностите на принасящия.

През Хилядогодишния век **всички** хора ще „ познаят истината” и така ще получат най-пълна възможност за спасение от проклятието (осъждане или присъда) на Адамова смърт.(1Тим. 2:4) Когато си спомним, че **смъртта** включва в себе си всички болести, болки и несъвършенства, на които сега е подложено човечеството, виждаме, че божия план включва пълно възстановяване на човешкото съвършенство. Само онези, които самоволно откажат или пренебрегнат възможностите, достижими тогава, ще умрат с втората смърт. Съвършенството обаче ще настъпи постепенно и ще изисква коопериране **волята** на грешника, за да го достигне.

Той ще трябва да **направи каквото може**, за да се изкачи отново към съвършенството и ще му бъде оказана **всяка необходима** помощ. Това е показано от жертвите въобще. Те ще бъдат според възможностите на всеки човек. Колкото обаче и да е деградирали от греха и несъвършенството, когато познае истината, всеки ще се представи на Бога. Приносът му ще посочи състоянието му. Гургулицата или гълъба, принасяни от най- бедните в образа, изобразявали **всичко** оправдано на морално бедните и деградирали. Козелът, принесен от други, по-способни, изобразявал **всичко**, оправдано на по- малко деградирали, докато телето изобразявало **всичко** оправдано на онези, които достигнали **съвършенството** на човешкото естество. Точно както телето било определено да изобрази съвършената човечност (многого тлъстина) на Исусовата жертва, а козелът (своеволен и слаб) бил употребен да представи несъвършеното човешко естество на светиите в жертвите на „ Деня на умилоствението”, така и животните изобразявали приносителите (Израел- образ на вярващия свят в Хилядолетието) с посвещенията им. Би трябвало обаче да се помни, че приносите за всеизгаряне и мирните приноси на бъдещето изобразявали народа като **посвещаващ се** - отдаващи се на Бога. Те не изобразявали приносите за грях, за да осигурят **умилоствение**, какъвто е случаят с жертвите на

Деня на Умилоствението. Имало, разбира се, приноси за престъпление, които били, в известен смисъл, индивидуални приноси за грях, но те, както ще видим след малко, били напълно различни от националните приноси за грях в Деня на умилоствението.

Когато онези хора от човешкия свят, които мислят да приемат божията милост, достигнат съвършенство на края на Хилядолетието, не ще има повече **бедни**, в смисъл на неспособност да принесат теле, а в смисъл на недостиг на морална или физическа неспособност. Всички те ще бъдат съвършени хора и приносите им ще бъдат **съвършените** им същества, изобразени от **телето**.

Говорейки за това, Давид казва:” Тогаз ще благоволиш жертви на правда (правене на добро) и приношения и всеизгаряне. Тогаз ще принесат на олтара ти юнци (съвършени жертви”- (Пс. 51:19) Все пак, за да не бъде езика на Давид погрешно разбран, че учи за възстановяване на буквалните, кървави, образни жертви, в известна връзка със същото, той казва: „Тогава ще ти са угодни жертви (образни или първообразни- пълното умилоствение загрях било осъществено по онова време „ веднъж за всички”... Жертви на Бога са съкрушен дух, съкрушено и разкаяно сърце, о, Боже, ти не ще презреш.” Всички тези жертви трябва да бъдат принасяни от свободната воля и желание на приносителя- Левит 1:3

Завършването на посвещението било показано от смъртта на животното- т.е. всеки член на човешката раса трябва да посвети волята си. Това обаче не ще бъде последвано нито от унищожаване на човешкото естество (изгаряне на плътта извън стана), нито приемане на живот в ново естество- в „ Светая Светих”. Само свещениците влизат там, както това е посочено в жертвите в Деня на умилоствението. Не: когато са се посветили, те са били приети като човешки същества и ще бъдат усъвършенствани като такива. Правото им на живот като такива било купено от Първосвещеника, в членовете на чието тяло, е представена цялата Църква от победители.

Посвещенията изобразяват приемане на откупа и запознаване на принасящите с божия закон като условие, при което могат да продължат да живеят вечно в хармония и милост с него.

ПРИНОСИ ЗА ВСЕИЗГАРЯНЕ НА НАРОДА

Приносите за всеизгаряне трябвало да се пазят постоянно на олтара и огъня им не трябвало никога да угасва.” Този е законът на всеизгарянето. Всеизгарянето да гори на олтара цялата нощ до заранта и да се направи огънят върху олтара да гори на него непрекъснато...всяка заран свещеникът да тури дърва на него да горят... огънят да гори непрекъснато на олтара”- Левит 6:9,12,13

Така било представен на всеки приносител факта, че олтарът бил вече осветен или отделен и че приносите им ще бъдат приемливи, защото Бог приел жертвите на Деня на умиловението. На този олтар израелтянина поставял приноса си на свободната си воля, така, както това е разказано в Левит гл. 1. Това било правено по обикновения начин: животното, нарязано на късове и измито, било поставено на олтара до главата и било напълно изгаряно; благоуханна жертва на Бога. Това служело да изобрази благодарствената молитва към Бог Йехова; признаване милостта, мъдростта и любовта му, както това е манифестирано в разбитото тяло на Исус- тяхното изкупление.

МИРНИ ПРИНОСИ ЗА НАРОДА

Този принос бил от чердата или стадото и трябвало да се прави в изпълнение на обет (завет) или като доброволец- „благодарствен принос”. Част от него трябвало да се дава на Бог Йехова чрез приносителя- „собствените му ръце ще занесат приносите на Бога чрез огън. Тлъстината чрез гърдите ще занесе” и свещеникът ще изгори тлъстината на олтара и ще подвижи гърдите пред Бога. Обаче гърдите ще бъдат на

свещеника, също и плешката. Принасящият трябва да яде жертвата.- Левит 3 и 7:11-16,30-34.

Това изглежда сочи, че ако някой човек дойде тогава в състояние на пълен мир и хармония, както трябва да направят всички, или да се отсекаят във Втората смърт (трябва да яде или изпълни завета си към Бога, завет на пълно посвещение нему, ако след като е усъвършенстван по такъв начин отново се опетни с доброволен грях, той трябва да умре (Втората смърт), както е посочено с наказанието за докосване на нечисто.- Левит 7:19-21. Сравни Откр. 20:9,13-15

С тази жертва бил представен принос от безквасни хлябове, замесени с елей и вафли на помазание, изобразяващи вярата на принасящия в характера на Христа, който той ще копира, а квасния хляб сочел, че признава собственото си несъвършенство по време на Посвещението си- кваса е образ на грях.- Левит 7:11-13

НАРОДНИТЕ ХРАНИТЕЛНИ ПРИНОСИ

Безквасните хлябове от фино брашно с елей и т.н. били представяни на Бога чрез свещеника. Те вероятно изобразявали хвалата и почитта, принесена на Бога от света чрез Църквата му. „ Нему слава да бъде в Църквата чрез Исус Христа във всички родове от века до века.”(Еф. 3:21) Те били приемани чрез свещениците. Пробата, принесена на олтара сочала, че това било прието и одобрено от Йехова.

НАРОДНИТЕ ПРИНОСИ ЗА ПРЕСТЪПЛЕНИЕ ИЛИ ГРЯХ

„ Ако някой направи законопрестъпление и от незнание съгреси в посветените Господу вещи... И ако някой съгреси като стори какво да било нещо, което Господ е заповядал да се не струва, макар че не го е познал, пак ще е виновен и ще носи беззаконието си... и да принесе при свещеника овен от стадото си без недостатък” и пари според изчислението на свещеника

за престъплението пет пъти повече и това ще бъде приносът му. А свещеникът ще направи умилоствение за него. А ако някой съгреши съзнателно и навреди или измами съседа си, ще го възстанови по принцип и ще добави една пета част повече (двадесет процента лихва) и ги даде на потърпевшия и ще донесе овен за принос за престъпление на Бога. - Левит 5:15-19; 6:1-7

Това учи, че всяко сторено зло трябва да се поправи с лихва, придружено от покаяние или молба за опрощение от Бога чрез Църквата (Свещеничеството)- признаване на собствените си несъвършенства от страна на нарушителя и цената на изкуплението, посочени от представения овен.

Но забележете разликата между третирането на такива приноси за грях и приносите за грях в „Денят на умилоствението“. Последните били принасяни **на Бога** (божествена справедливост) в „Светая светих“ като подобрите жертви. А първите били принасяни на свещениците, които през Деня на умилоствението купили народа. Народът ще изрази благодарността си на избавителя си. Наистина свещеника взимал и принасял на Бога част от приноса като „възпоменание“ – като признание, че целият план за избавление, така както е осъществен в Денят на умилоствението (Евангелския век) бил на небесния Отец, но присвоил остатъка за себе си- като го ял.

Целият свят, купен със скъпоценната кръв на Христа (човешкия му живот), ще се представи за опрощение на престъпления на Царското свещенство. Приемането на даровете или посвещенията им, ще означава опрощение. Това е в хармония с думите на нашия Господ към учениците му: „Духна и каза: Приемете духа светаго. На когото простите греховете, ще му бъдат простени, на който задържите-задържани са.“- Йоан 20:23

Докато „служението на помирението“ принадлежи в най-пълнен смисъл на следващия век, когато всички жертви на

Умилостивението бъдат завършени, все пак дори сега всеки член на Царското Свещенство” може да каже на вярващите и каещите се: „ Прощават се греховете ти”, както направила Главата ни, гледайки чрез вяра напред, както направили за завършване на жертвите за грях. Освен това, сега свещениците знаят сроковете и условията, при които е обещано опрощение и могат да говорят авторитетно, когато видят, че условията се съобразяват с тях.

Приносите в Деня на Умилостивението, както вече видяхме, били винаги изгаряни (Левит 6:30; Евреи 13:11). По-късните приноси обаче за престъпление, пренасяни след Деня на Умилостивението не били изгаряни, но изяждани (присвоени) от Свещениците.

МЪЖКИТЕ И ЖЕНСКИТЕ РАЗЛИЧИЯ ЩЕ ПРЕСТАНАТ

„ Този е законът за приношението за грях (принос за престъпление) ... Свещеникът, който го принася за грях, да го яде...Всяко **мъжко** от свещеническия род да го яде.” - Левит 6:25-29

Господ и всички свети ангели са, според Писанията, от **мъжки** род, докато всички Свети заедно са представени от женски род „**девата**”, омъжени за нашия Господ Исус като съпруг. Но женският човек бил първоначално част от човека - направен по Божий образ и е все още (макар че временно е разделен с цел размножение на човечеството) част от човека, не бил напълно сам. Както съвършения човек бил наименуван Адам, така, когато били направени двама, „ Бог нарекъл името **им** Адам”- главенството останало у мъжа, който по такъв начин станал пазител и грижовник на жената, като част от собственото му тяло (Еф. 5:23-28). Половото разделение не направило Адам несъвършен. То само разделило съвършенствата между две тела, на които той бил още „глава”.

Писанията сочат, че в края на краищата, с приключване „Времената на възстановление” всички (мъже и жени) ще бъдат **възстановени** в съвършено състояние- състоянието, представено в Адам, преди Ева да се отдели от него. Ние не разбираме, че мъжките и женските ще изгубят идентичността си, но че **всеки** ще приеме качества, които сега му липсват. Ако тази мисъл е правилна, това изглежда означава, че крайната деликатност на някои жени и крайната грубост на някои мъже, се дължат на падението и че **възстановяването** в съвършенство, при което елементите на двата пола ще бъдат съвършено съчетани и хармонизирани, ще бъдат идеалната човечност на божие намерение. Докато скъпият ни Избавител „човекът Христос Исус”, вероятно не бил нито груб и мускулист, нито изнежен, в него умствената сила и величествена човечност били **смесени** най- възхитително с благородна чистота, нежност, грация и истинска човечност. Не е ли той **съвършеният** човек, който умрял за расата ни и изкупил и двата пола? Нека не забравяме, че като **мъж**, той нямал помощник. Бил ли е той поради тази причина сам завършен, способен да заплати пълната съответстваща цена за Адам (мъжко или женско?) . Или Ева била представена по такъв начин във великият откуп или чрез съпруга ѝ, като нейна „глава” - иначе майка Ева не би била изкупена въобще, една мисъл, която би противоречала на други Писания.

Евангелската Църква наистина е спомената в Писанията като „**Невеста**”, не обаче като невеста на „ **човека** Исус Христос”, а като невеста на възкресения и високо превъзвишен Исус Христос. Като нови създания, родени от Божия дух за духовно естество, ние сме сгодени за духовния Исус, чието име, почест и трон ще наследим. Църквата не е невестата на жертвания човек Исус Христос, но на прославения Господ Исус, който при Второто си идване твърди, че е негова собствена- Римляни 7:4

Както с мъжа и жената в следващия век, така ще бъде и с Христос и Църквата- след прославяне на Църквата. Всяка женственост ще отпадне, „ ще бъдем подобни нему”- членове

на Тялото му.” И това е името, с което **тя** ще (тогава) се нарича (Господното ѝ име) Господ, правда наша.(Йеремия 33:16; 23:6) Както Тялото на Великият Пророк, Свещеник и Цар, Църквата ще бъде част от Вечния Отец или Дарителят на живот за света- Исая 9:6

Същата мисъл е прокарана през Писанията. Само **мъжете** от свещеническото племе жертвали, както по- горе, **яли** от приносите за престъпление и само те влезнали в Скинията и преминали оттатък завесата. Подобно е и с уредбата на Светия дух през Евангелския век. „Той даде наистина (мъже) Апостоли и (мъже) Пророци и (мъже) Евангелисти, Пастори и Учители за квалифициране на Светиите, за делото на Служението, за да се изгради Помазаният” (Еф 4:11,12 Дайаглот)

Думата **мъж**, както по- горе, трябва да се яви в българския, както се явява в гръцкия текст и в Господните назначения, и Апостолите съответстват на това значение. „А жена да поучава, не позволявам (в Църквата), нито да **владее** над мъжа”, заявява ясно Апостолът (1 Тим. 2:12) Това илюстрира сегашните отношения на Христос и Църквата, която, както разбрахме ние, ще се прекрати с края на този век, когато победителите ще се прославят и всъщност станат едно с Господа- като „ братя”.

Това обаче не означава, че сестрите с Църквата не „ представят телата си в живи жертви, свети и приемливи от Бога” и извършват важно „**служебно дело**” в Църквата като **членове на „ Царското Свещенство**”. Те еднакво угаждат на Бога като братя, защото всъщност всякакви различия на пол, цвят и условия са игнорирани, отпаднали от Божественото внимание от времето, когато ставаме „ нови създания в Христос” (2 Кор. 5:17, Гал. 3:28). Но образа, фигурата, урока трябва да продължи и затова и различията, които са толкова подържани в особеностите на службата на Христовата Църква.

Напротив, Противникът винаги се е стремил да контролира религиозно човека чрез любовта и почитта на мъжа към жената- от тук и превъзнасянето на Дева Мария до ранг на богиня и почитането ѝ от католиците. Така е също и при древните египтяни. Изида била богиня, а в по- късни времена, времената на апостол Павел, Дияна била богинята на ефесяните. А не се ли опитва Сатана още да действа, както в Едемската градина? Не са ли жени главните му медиуми в спиритизма и неговите главни апостоли и пророци в теософията и християнската наука?

Нито приемането от Сатана на жени за негови говорители е било от полза за тях. Напротив, в страните, където библейските правила се признават и почитат, жените стоят на далеч по- високо интелектуално равнище и са повече приемани заради истинската им женственост от онези, които най-грижливо следват библейските правила.

ГЛАВА 7

„ПЕПЕЛТА ОТ ЮНИЦА, С КОЯТО ПОРЪСВАЛИ ОСКВЕРНЕНИТЕ, ОСВЕЩАВА” ЕВРЕИ 9:13

Не една от жертвите на Денят на Умилостивението- Не една от последвалите жертви за народа- - Класата, изобразена от тази жертва- Апостол Павел- Подсвещеникът, който свидетелства и удостоверява първообраза- Поръсването с пепел за очистване на народа ще стане през Хилядогодишния век – Как ще се осъществи очистването?

Една от чертите на церемониалния Закон на Израел, изразена в Левит 19 гл. Изисквала заколване на червена телица (крава)- без недостатък, която никога не била служила под хомот. Това не бил един от приносите за грях на Деня на Умилостивението, нито един от приносите на народа, следващи Денят на Умилостивението. В същност това не бил никакъв „принос”, защото никаква негова част не била принасяна на Божия олтар, нито изяждана от свещениците. Тя била жертвана, но не в същия смисъл, нито на същото място, както тези приноси – в Двора. Тя не била дори заколвана от един от свещениците, ни от кръвта ѝ, внасяна в Светая Светих. Червената телица била извеждана извън лагера на Израел и там била заколвана и изгаряна до пепел- месо, тлъстина, кожа, кръв и т.н.- с изключение на малко от кръвта, взета от Свещеника и напръскана седем пъти **към** предната част на Скинията (Ревизиран превод на Лиисър). **Пепелта** на телицата не била внасяна в Светая, но била оставяна извън лагера, събрана заедно на куп и очевидно достъпна за всеки от народа, който има нужда от нея. По предписание на Закона, част от пепелта била смесвана в съд с вода, а китка исоп, поставена в тази смес, се използвала за поръсване на лицето, облеклото, шатрата и т.н. на нечисти по Закона за очистването им.

Предвид на онова, което видяхме, що се отнася до жертвите в Деня на Умилостивението, което предзнаменували по-добрите жертви на Евангелския век (осъществени от Царското Свещенство, Христос, Глава и Тяло), тази телица в никакъв смисъл не се отнася към тях и очевидно не изобразявала някоя от жертвите на днешното ни време. По подобен начин, тя е различна от някоя от жертвите, които били приети за добро на народа на Израел, след Деня на Умилостивението, които току-що показахме означават покаяние и съжаление за греховете през Хилядолетието и пълното им посвещаване на Бога. Изгарянето на телицата не се отнася към някоя от тези жертви, всяка от които била извършвана от Свещениците ѝ в стана. Трябва да видим някъде за първообраз на Червената телица, защото тя, ако в някакъв смисъл на думата изобразявала свещениците, то по необходимост, би трябвало да се заколи един от тях, с което да се посочи този факт.

Какво тогава означава жертването на Червената телица? Каква класа или лица били представени от нея, след като пострадала извън „стана“ и в какъв смисъл на думата страданията им имали нещо общо с очистване на Божия народ-включително онези, които предстои да станат негов народ през Хилядогодишния век?

Отговаряме, че е класата на Божия народ, не от „Царското Свещенство“, които страдали за правдата извън „стана“. Кратка история на това и огнените изпитания, на които отстоявали, ни са дадени от апостола в Евреи 11 гл. За тях той казва като изброява подвизите на вярата.” И какво още да добавя? Няма да ми стигне времето, ако започна да разказвам за Геден, Варак, Самсон, Йефтай, Давид, а също и за Самуила и другите пророци, които чрез вярата си побеждаваха царства, постигаха праведност, получаваха обещания, затваряха устите на лъвове, възпираха силата на огъня, избавяха се от острието на меча, от слаби ставаха силни, придобиваха храброст във война, разгромяваха чуждите войски. Жени приемаха своите мъртви възкръснали. Други мъже обаче понасяха мъчения,

защото за да получат по- доброто възкресение не приемаха да бъдат освободени чрез какъвто и да било откуп. Да, други бяха подложени на изпитания чрез подигравки и бичуване, и нещо повече- чрез окови и затвор. Те бяха убивани с камъни, бяха изпитвани, бяха разрязвани на две, умираха под острието на меча, скитаха се в овчи кожи, в кози кожи и понасяха лишения, трудности и жестоко отношение. Светът не беше достоен за тях. Те бродеха из пустините, планините, пещерите и подземните места.”- Евр. 11:32-38

Тук имаме класа, която подхожда на описанието на класата на Червената телица- класа, която положила живота си извън „стана”, класа във всеки случай почетна и все пак не свещена класа. Тъй като тази класа не е част от Тялото на Първосвещеника, не можел да участва в приносите за грех в Деня на Умилоствението- нито би могло да бъдат допуснати до духовните условия, изобразени от Светая и Светая Светих. На някои може да изглежда изумително, че с толкова голяма положителност заявяваме, че достойните от древността не били членове на „ Царското Свещенство”, докато със същата положителност заявяваме, че в този Евангелски век, няма повече верни божии служители, които да са членове на „Царското Свещенство”. Положителността ни по този въпрос е въз основа на Божието слово, което във връзка с верността на патриарсите заявява с толкова много думи:” Всички тези, ако и да приеха добро свидетелство чрез вяра , не получиха обещанието (не получиха главното благословение), защото Бог имаше в предвид **нещо по- добро за нас**, за да не постигнат съвършенство без нас.”- Евр. 11:39,40

За нас не ще бъде трудно да разберем, че макар че можело да има първообразни Левити (оправдани чрез вяра в идващото Умилоствение) преди да дойде нашия Господ Исус Христос в света, не би имало първообразни свещеници, защото той бил Първосвещеникът и Главата и във всичко имал първенство като направил умилоствение за **недостатъците** на „ **Тялото му**” и „ **Дома му**” преди някои да могат да станат негови братя и членове на Царското Свещенство. Нашият Господ сам заявил

по този въпрос съвсем определено и посочил сбито демаркационната линия между верните, които ще го следват, вървейки в стъпките му и ставайки негови сънаследници. Той казал на Йоан Кръстител:” Истина ти казвам, между родените от жени, не е въставал по- велик от Йоан Кръстител, но и най- малкият от небесното царство е по- голям от него.”- Мат. 11:11 Йоан Кръстител принадлежал към класата на Червената Телица, която страдала извън „ Стана” дори до смърт, но той нямал нищо общо с по- добрите жертви на Царското Свещенство през Деня на Умилостивението, чиято тлъстина и произвеждащи живот органи, се принасяли на божия олтар в „ Двора” и чиято кръв се внасяла в „ Светая Светих”, образ на онези, които стават Нови създания в Христос Исус и дори членове на „Тялото” му- Църквата, сънаследници с него във всичко.

Докато достойните от древността мъже в никакъв смисъл не са част от приносите за грях, при все това те са свързани с **очистването от грях**, пепелта им (знанието и помненето на верността им до смърт), смесени с росата на истината и приложена към очистващия исоп е ценна, очистваща, осветяваща всеки, който желае да дойде в пълна хармония с Бога- „ напръсквайки нечистото, осветява очистването на плътта.” Не сами по себе си тези уроци от миналото са ценни за нас, но само чрез и през тях те са свързани с приносите за грях в Деня на Умилостивението, към които Апостолът се отнася във връзка с тях- „кръвта на телета и кози”. Не само напомнянето и уроците за верността на достойните от древността мъже (изобразено от **пепелта** на Червената юница) са посвещаваща сила за нас сега, но те ще бъдат приложени в много по-широк смисъл, благославящи човечеството въобще през Хилядогодишния век. Както видяхме, Божествената наредба е, че достойните от древността мъже, от които и най- великият е с по- малка почит от най- малкия в Царството, ще заемат при все това място на висока почит и отличие под управлението на Божието Царство, като негови сътрудници и представители, защото ще бъдат „Князе по цялата земя”, сътрудници на съдбините на Царството и канали за

благославяне на „ всички земни племена”. Така верността на достойните от древността мъже е представена в събраната пепел на телицата, както е съхранена за бъдеща употреба, ценни уроци на преживяване, вяра, покорство, доверие и т.н. , когато бъдат приложени към човечеството, търсейки очистване в идващия век, ще ги осветят и очистят не без жертвите на Деня на Умилостивението, но във връзка с основани на тях.- Псалм 45:16.

Изгарянето на Телицата било **засвидетелствано** от свещеник, който взимал кедрово дърво, клонка исоп и ален конец и ги хвърлял сред горящата крава. Исопът би изобразявал очистването, кедровото дърво или вечно зеленото би изобразявало вечния живот, а аленият конец би изобразявал кръвта на Христа. Хвърлянето на тези три неща в огъня подразбира, че безчестието, натрупано върху достойните от древността мъже, убити с камъни, нарязани на части и т.н., за които светът не бил достоен, позволило заслугата на скъпоценната кръв, очистващото свойство на истината и дарът вечен живот да им се сметат чрез вяра, та след смъртта си да бъдат признати за очистени, оправдани и приети. **Подсвещеникът** (не Аарон, който изобразявал Господ Исус), който видял, признал и одобрил изгарянето на Телицата и който взел от кръвта ѝ и поръсил с нея по посока на вратата на Скинията, би изглеждало добре първообразно да бъде великият Подсвещеник апостол Павел, който с божия помощ (името Елеазар означава „подпомогнат от Бога”) не само идентифицира за нас приносите на грях в Деня на Умилостивението, но също така ни изтъква в писанията си (Евреи 11) онова, което способства да разпознаем в жертването на Червената Телица- изобразяване на достойните от древността мъже. Напръсквайки с кръвта им към Скинията, той сочи, че живота им бил в пълна и завършена хармония с условията на Скинията. За това, че не живели във времето на „ вишното звание”, те нямали привилегията да станат членове на Тялото на Великия Първосвещеник, Царското Свещенство.

В това, че Червената Телица не е носила никога ярем, била изобразена една класа Оправдани лица- освободени от закона на Завета, макар че повечето от достойните от древността мъже били родени под Закона и затова законно подчинени на условията му и осъжданията му, чрез несъвършенството на плътта. При все това виждаме, че Бог ги оправдал чрез вяра като деца на верния Авраам. Това е напълно потвърдено и засвидетелствано от Апостола, когато казва, че:” Всички те придобиха божие одобрение чрез вяра”- решение за добре извършена работа- свидетелство, че са угодили на Бога и че Той е предвидил за тях благословения в хармония с обещанието му. Тези благословения нямало да им се дадат навреме. За тях те трябвало да чакат, за да ги получат чрез духовното семе на Авраам- Христос. Самият факт, че жертвата трябвало да бъде **Крава**, а не **теле** ,служи, за да я отдели от великата жертва в Деня на Умилостивението, която можела да бъде само **теле**. Това, че тя трябвало да бъде **червена** крава, изглежда учело, че достойните от древността мъже не били безгрешни и затова не били приети от Бога преди жертвата на Великия Ден на Умилостивението, но че били „ грешници като другите”. Фактът на очистването и оправданието чрез **вяра** било посочено по друг начин, както е внушено по- горе.

Очистването, за което пепелта на Червената крава се предписвала, било от особен вид, а именно, специално за онези, които са имали контакт със **смърт**. Това изглежда сочи, че пепелта на Телицата не била предназначена да премахне вината на индивида, не, моралната му вина можела да се очисти само чрез заслугите на жертвите в Деня на Умилостивението. Очистването на оскверняването поради контакт с мъртвец изглежда учи, че това очистване, съдействащо през и чрез преживяванията на достойните от древността мъже, ще се прилага особено към човечеството през Хилядогодишния век, докато търсят да се освободят от всички осквернявания **Адамовата смърт**- търсейки да добият човешко съвършенство. Всички недостатъци на падналото човешко състояние са толкова много в контакт със смъртта и от всички тях се очиствало с пепелта на Червената Телица,

всички, които ще станат Божий народ. Както пепелта на Червената Телица била поставяна на чисто място, така резултатите от страдалческите преживявания на достойните от древността мъже ще бъдат запас от благословения, инструкции и помощ, чрез които когато станат подчинени „ князе” в Царството, ще помагат в делото по Възстановяването. Всеки извинен грешник, който желае да бъде очистен съвършено, трябва не само да се измие с вода (Истина), но трябва също да приложи към себе си инструкциите на „ князете”. Казаните инструкции били изобразени от поръсването с пепелта от Телицата, изобразяващо ценните уроци по вяра и подчинение, научени чрез преживяното от тази класа- Изх. 12:22; Левит 14:4,49; Пс. 51:7; Евр.9:19

ГЛАВА 8

ДРУГИ ЗНАМЕНАТЕЛНИ ОБРАЗИ

Стълбовете на Двора - Белите завеси- Сребърните куки - Стълбовете на Дверите на Светая и Светая светих - Златната маса - Златният светилник - Първообразни свещеници, които виждат дълбоките неща и Левитите, които не могат да ги видят - Златният олтар- Ковчегът на Завета и Светая Светих - Съдържанието му и значението им - Двата херувима - Непорочният свещеник - Тайната, скрита от векове

В предишното описание на Скинията умишлено пропуснахме едно обяснение на някои интересни детайли, които сега могат да бъдат по- добре разбрани от онези, които чрез усърдно изучаване са добили ясно разбиране на общия план на Скинията, службите ѝ и образното им значение.

Стълбовете, които стояли на „Двора” и придържали белите завеси, изобразявали **Оправданите вярващи-** „ Дворът”, както вече видяхме, изобразявал **Оправданото състояние**. Стълбовете били направени от дърво - един подлежащ на развала материал, като по такъв начин се загатвало, че изобразената от тях класа в същност не е съвършена като човешките същества. След като човешкото съвършенство било образно представено от мед, би трябвало стълбовете да бъдат направени или от мед или пък покрити с мед, за да представят действително съвършени човешки същества. Но макар направени от дърво, те били поставени на медни подложки, което учи, че макар и всъщност несъвършени, държанието им е като съвършени човешки същества. Би било невъзможно да се представи по- ясно състоянието на **оправдание чрез вяра**.

Бялата завеса, която била поддържана от стълбовете и оформяла „ Двора”, илюстрирала добре също оправдание или чистота. По такъв начин оправданияте ще имат постоянно пред очите си света („Станът”), а чисто ленено платно изобразявало христовата праведност като тяхно покритие.

Сребърните куки, чрез които стълбовете поддържали завесата, символизирали **истината**. Среброто е общ символ на истината. Оправданияте вярващи, изобразени от стълбовете в „ Двора” могат по такъв начин в действителност и **наистина** да твърдят, че христовата праведност покрива всичките им несъвършенства. (Изход 27:11-17). И отново, само с помощта на **истината** могат да поддържат оправданието си.

Стълбовете на Дверите при входа на Скинията - при „ вратата” на „ Светая”- били покрити от първата „Завеса”. Те били напълно различни от стълбовете в „ Двора” и представлявали „ нови създания в Христа” - посветените светии. Разликата между тях и стълбовете в „ Двора” изобразява състоянието на оправдания вярващи и осветените вярващи. **Посвещението до смърт** на оправдания човек, видяхме, е пътят към „ Светая”- преминаващ през смъртта на човешката воля, плътски ум- първата „ Завеса”. Ето защо стълбовете трябва да илюстрират промяната и те правят това, защото били покрити със злато, символ на божественото естество. Това, че били поставени на медни подложки изобразявало как „ имаме това съкровище (божественото естество) в пръстени съдове” (2 Кот. 4:7), т.е. новото ни естество е още основано и почива на **оправданата ни човечност**. Ще припомним, че това точно съответства на онова, което намерихме, а именно, че символизира „ Светая”- мястото ни като „ нови създания” и това, че още не е усъвършенствано.- Изх.26:37

Стълбовете на Дверите на „ Светая светих” били точно от вътрешната страна на втората „ Завеса” и представлявали онези, които преминават напълно отгатык плътта (завесата) в съвършенството на духовното състояние. Гредите били така

конструирани, че да илюстрират напълно това. Покрити със злато, изобразяващо божественото естество, но вече не поставени на медни подложки, не вече зависими от някакво човешко състояние, те били поставени на сребърни подложки (реалност, истина, правдивост), което както изглежда, ни казва: когато дойдете отвътре завесата, ще бъдете съвършени- в същност и наистина Нови създания- Изх. 26:32

Златната маса, на която в „Светая” бил поставян хляба на присъствието, изобразявала Църквата като цяло, включая Исус и Апостолите, всички осветени в Христа, който служи „да държи словото на живота” (Фил. 2:16). Великото дело на истинската Църква през този век било да храни, укрепва и просветлява всеки, който влиза в духовното състояние на Завета. Невестата на Христа ще трябва да се приготви (Откр. 19:7) Свидетелстването на света през настоящия век е вторично и случайно. Пълното благославяне на света ще последва в „определеното от Бога време” когато свърши Евангелския век (първообразният Ден на Умилоствението с приносите му за грях).

Златният светилник или лампион, който стоял срещу златната маса и осветявал всичко в „Светая”, бил изкован от един къс злато. Той имал седем клона Всеки клон държал една лампа, което общо правело седем лампи - съвършено или завършено число. Той изобразявал завършената Църква от Главата Исус до включително последния член на „Малкото стадо”, което е взел измежду хората да участват в божественото (златно) естество. Нашият Господ казва: „Седемте светилника, които си видял, са седемте Църкви”. (Откр.1:20) Едната Църква, чиито седем фази на развитие са символизирани от седемте църкви в Мала Азия (Откр.1:11) Да, Светилникът изобразявал цялата Църква на Първородните- не номиналната, а истинската Църква, чиито имена са записани на небето- истинските носители на светлина- „Царското Свещенство”.

Формата на изработката му била прекрасна- плод и цвят, плод и цвят, които следвали едно след друго- изобразявайки истинската Църква, едновременно прекрасна и плодоносна от първото до последното. Лампата, с която завършвал всеки клон, била оформена като бадем, чието значение ще видим, когато разглеждаме значението на Аароновия жезъл.

Светлината на лампата идвала от зехтин (маслиново масло, „ бито” или рафинирано). Лампите били винаги запалени. Елеят символизира Светия дух и светлината му изобразявала святото просветление, Духът на Истината. Светлината му била от полза само за свещениците, защото на никой друг не било позволено да я види или да се възползва от светлината. Така бил изобразен духът или умът на Бога, даден да просветли Църквата в дълбините Божи, които са изцяло скрити от естествения човек (1 Кор. 2:14), дори и да е вярващ –оправдан човек (Левит). На никой друг, освен на истински посветените, „ Царското Свещенство”, било позволено да надникнат в по-дълбоката светлина на „ Светая”. Свещениците (посветеното Тяло на Христос) винаги имали достъп до „ Светая”. Това е тяхно право и привилегия. То било предназначено за тях (Евр.9:6). Класата на Левитите не може да надникне вътре, поради завесата на човешкия ум, който застава между тях и свещените неща, и единствения начин да се отстрани, е да се посвети и пожертва човешката воля и естество.

Светилниците трябвало да се приготвят и напълват отново всяка сутрин и вечер от Първосвещеника Аарон и синовете му, които го наследили в служба. (Изход 27:20,21; 30:8). Така нашият Първосвещеник ни изпълва ежедневно все повече и повече с Христовия ум и очиства нагара на старото естество-фитила, чрез който действа Светия дух.

ПЪРВООБРАЗНИ СВЕЩЕНИЦИ И ЛЕВИТИ

Озадачени ли сме понякога, когато узнаем, че някои религиозни хора не могат да видят нищо друго, освен естествени неща. Те не могат да различат по-дълбоките

духовни истини на Словото?- защо могат да видят възстановление за естествените хора, а не могат да видят божественото небесно звание? Уроците на Скинията ни показват защо това е така. Те са братя в оправданието, „Домът на вярата”, но не са братя в Христа, не напълно посветени- не пожертвуватели. Те са Левити в „Двора”: те никога не са се посветили като Свещеници да жертват човешките си права и привилегии, и съответно не могат да влезнат в „Света”, нито виждат нещата, приготвени за свещеническата класа. Естественото „око не е видяло, нито ухо е чуло, нито си е представял **човек** в сърцето си нещата, приготвени от Бога за онези, които го обичат. На **нас** Бог откри това (които чрез посвещение станахме „Нови Създания”, призовани да станем „участници в божественото естество) чрез своя Дух (светлината на лампата), понеже Духът изследва (разкрива) всичко, даже **дълбоките** (скрити) неща на Бога.”- 1 Кор.2:9

Номиналната църква винаги е включвала двете класи- оправданата и осветената- Левити и Свещеници, както и лицемерите.

В посланията на апостол Павел, известни части били адресирани до оправданата класа (Левити), които не са се посветили напълно. Така той пише на галатяни, че „които са Христови, **разпнали** са плътта наедно със страстите и похотите й.”(Гал. 5:24). По такъв начин той изглежда има в предвид, че само някои от тях са се съобразили с Евангелския повик за жертва- разпъване на плътта.

По същия начин той се обръща към римляните (12:1): „Моля ви, братя (вярващи- оправдани чрез вярата в Христа- Левити) за Божието състрадание (манифестирано чрез Христа в оправданието ни) да представите телата си в жертва жива (да се посветите като по такъв начин станете Свещеници), свята, угодна Богу.” Всички, които от сърце се отказват от греха и приемат божията милост в Христа, са оправдани свободно чрез вяра в Исус. Бог ги приема и счита за оправдани, безгрешни или свети.Точно такива жертвуватели и приносите им Бог

заявил, че желае да приеме чрез Христа през Деня на Умилоствението (Евангелския век), докато се попълни числото на избраните от Царското Свещенство.” Сега е **приемливото време**”- времето, когато ще се приемат такива жертви. Наистина, както току - що видяхме, Бог ще приеме жертвите на света и това винаги ще бъде единствено правилния курс, който трябва да бъде следван от всички, а именно да върнат на Бога откупените им същества. След като обаче този век завърши, не ще бъде позволено на никого да жертва до **смърт** и страдания. Такива жертви не ще бъдат възможни, след като Новият век и наредбите му влезнат в сила.

Изглежда е очевидно, че що се отнася до по-голямата част от ранните Църкви (много повече това се отнасяло до съвременната светска смесица, обърканият „ Вавилон” на днешно време) не са били посветени до смърт и следователно не са били от първообразното „ Царско Свещенство”, но просто Левити, **извършващи** службата на Светилището, но не **жертващи**.

Поглеждайки назад към образа на Закона, намираме, че имало 8 580 левити, назначени на образна служба, докато за извършване на образното жертване, били назначени само пет свещеници. (Числа 4:46-48; Изх. 28:1). Може би това, както и другите черти на „ сянката”, са предназначени да илюстрират съотношението на оправданите вярващи към жертващите себе си, посветените, макар че сега номиналната църква наброява милиони, все пак когато са допуснати лицемерите и когато само един на всеки хиляда и седемстотин от останалите се допуска да бъде жива жертва (макар това да е малко, все пак е точно съотношение според образа), изглежда е твърде очевидно, че Бог прави погрешно изявление, когато казал, че онези („ Царското Свещенство”), които ще получат Царството, ще бъдат „ малко стадо” (Лука 12:32). А когато си припомним, че двама от петте свещеници били унищожени от Бога в символ на смъртта*, на небрежни и неверни свещеници, намираме съотношението от трима свещеници на 8580 левити да бъде само 1 към 2 800 .

*Когато успеем да разберем по- ясно високото постижение на характера, извикан от всички, които **някога** ще получат съгласно с това вечен живот на **някакво** равнище и колко малко изглежда правят никакви сериозни постъпки или опити за **съвършена любов**, като управляващ принцип в живота им, ние се учудваме, че двамата сина на Аарон, които били унищожени от Бога не били предназначени да изобразят големият процент просветени и духовно родени, които не успели да достигнат високия стандарт на сърцето, който е необходим и които съответно не ще бъдат достойни за някакъв живот въобще, но напротив, ще потънат в забвение- Втората смърт.

Самият факт, че виждаме вярващи, които се опитват да премахнат греховете си от само себе си, не е доказателство, че са „Свещеници”, защото Левитите, както и свещениците трябва да практикуват „обрязване на сърцето” - „отстраняване нечистотата (греховете) на плътта”. Всичко това е символизирано с „Умивалника” с вода в „Двора”, където свещеници и левити се умивали. Духът на кротост, доброта, милост и морал не винаги са показатели за посвещение на Бога. Тези качества принадлежат на съвършения естествен човек (**Божият образ**) и понякога те преживяват крушението на падението. Но такива обстоятелства не често минават за доказателства за пълното посвещение в номиналната църква.

Дори когато виждаме вярващи, които практикуват самоотричане в някакво добро дело на политическа или морална реформа, това не е доказателство за посвещение на Бога. По- скоро това е доказателство за посвещение към едно **дело**. Посвещението към Бога казва, всякакво дело, където и да е „Желая да върша волята ти, о, Боже”; **твоята** воля, по **твой** начин да се върши. Тогава Посвещението на Бога ще осигурява търсене в неговия план, открит в Словото му, че можем да се изразходваме и изразходваме за него и в служба нему, в хармония с уредения му и открит план.

Не се чудете тогава, че толкова малко хора някога видели славните хубости в Скинията. Само свещениците могат да ги видят. Левитите могат да ги узнаят, само когато слушат описанието за тях. Те никога не видели скритата светлина и хубост. Никога не яли от „присъствените хлябове”; никога не принасяли приемлив тамян на „Златния Олтар”. Не: за да се радват на тези неща, те трябва да преминат зад „Завесата”- в цялостно посвещение на Бога в жертва през Деня на Умилоствението.

„Златният олтар” в „Светая” изглежда представлявал „Малкото стадо”, посветената Църква в сегашното ѝ жертвено състояние. От олтара се издига благоуханен тамян, приемлив от Бога чрез Исус Христос- доброволните служби на Свещениците; хвалебствията им; доброволното им подчинение- всичко, което правят за слава на Бога. Онези, които пренасят така приемлив тамян на Бога (1 Петър 2:5) се приближават до Отца- близо до „Завесата”, която ги отделя от „Светая Светих” и ако те помолят, могат да бъдат представени с тамян- „тамян много **със** молитвите на **светиите**” (Откр. 8:3). Молитвите на такива божии свещеници са ефективни. Нашият Господ Исус Христос поддържал постоянно горящ тамян и можел да каже: „зная, че винаги ме слушаш” (Йоан 11:42). Така Подсвещениците, „членовете на Тялото му”, ще бъдат винаги чути, ако пренасят тамян на вяра, любов и подчинение на Бога и никой не може да очаква исканията и молбите му да бъдат чути, ако не спазва завета си.

„Ако пребъдете в мене и думите (ученията) ми пребъдват във вас, тогава поискайте каквото желаете и ще се изпълни за вас.” (Йоан 15:7) Необходимостта от ясно разбиране ученията на Христа като ръководство в исканията и очакванията ни, за да не „молим напразно” и не в хармония с божия план, е посочено в този текст, но рядко значението се забелязва.

Чрез образите, които преди разгледахме, научихме нещо от славата на „Светая Светих” (съвършено божествено състояние), което никой **човек** не може да приближи (1 Тим.

6:16), но в което „ новите създания в Христос” са направени участници на божественото естество - накрая ще дойдат, когато приноса на тамян от страна на цялото Христово тяло, „ Царското свещенство” бъде завършено, а благоуханният облак върви пред тях в присъствието на Йехова, че могат да живеят отгътк „завесата”, бидейки приети от Бога чрез Исус Христос, техния Господ.

ВЪТРЕ В СВЕТАЯ СВЕТИХ

Ковчегът на Завета или „ Ковчега на свидетелството” бил единствената мебел в Светая Светих. (Виж Евреи 9:2-4 и бележка под Дайглот). Това име (ковчег на свидетелството) внушава, че той илюстрирал въплъщението на Плана на Йехова, който той предназначил преди началото на божиеото сътворение- преди да започне по минутното развитие на плана му. Той изобразявал **вечната божия цел**- предзнаменувал богатствата от милост за човечеството в Христа (Глава и Тяло)- „скритата тайна”. (Виж гл. V, том I на „ Изследване на писанията”).Затова той изобразява Христос Исус и невестата му „ Малкото стадо”, които ще бъдат участници в божественото естество, напоени със сила и голяма слава-наградата за вишното звание- радостта, поставена пред нашия Господ и всички членове на Тялото му.

Както и преди казахме, той бил правоъгълен сандък, обкован със злато, изобразяващо божественото естество, гарантирано на прославената Църква. Той съдържал двете плочи на Закона (Второзак. 31:24), Златното гърне с манна (Изход 16:32), Аароновия жезъл, който разцъфтял (Числа 17:8). Законът посочил как Христос ще посрещне напълно всички изисквания на съвършения божий закон, а също, че ще му бъде дадена власт като изпълнител на Закона.

В същност правдата на Закона била изпълнена в нашата Глава. Тя била също изпълнена- сметена за изпълнена във всички Нови Създания в Христа, „ които вървят на по плът, а по дух”, които вървят в подчинение на новия ум (Рим. 8:1). Недъзите на

старото естество, които ежедневно разпъваме, покрити веднъж от изкупената цена, не са отново натоварени на нас вече като Нови създания- до когато пребъдваме в Христа.

Когато е писано, че „правдата на закона е изпълнена в нас”, това означава, че края на курса (съвършенство) ни е приписано, защото вървим след или към онова действително съвършенство, което когато бъде достигнато, ще бъде състояние на „Светая Светих”, представено от Ковчегата на Завета.

СЪДЪРЖАНИЕТО НА КОВЧЕГА

„Аароновият жезъл, който напъпил”, изобразявал избраният характер на Христовото Тяло, като членове на „Царското Свещенство”. Като се чете Числа VIII глава, ще се види, че значението на напъпилият жезъл, ще се окаже, че Бог Йехова приема Аарон и синовете му- образното Свещенство, представителите на Христос и Църквата- като единствен, които могат да извършват свещеническа служба на посредник. Ето защо жезълът изобразил приемането на „Царското свещенство” - Христос, Глава и Тяло, напъпилият и произвел бадеми жезъл. Особеност на бадемовото дърво е, че плодните пъпки се появяват преди листата. Така е и с „Царското Свещенство”. Те жертват или започнали да плодоносят преди да се видят листата на обета.

„Златният съд с манна” изобразявал безсмъртие, което било едно от обещанията на Божия Христос. Без съмнение нашият Господ Исус има в предвид това, когато казва: „на онзи, който победи, ще дам да яде от скритата манна”- Откр. 2:17

Манната била хлябът, който слязъл от небето за поддържане живота на Израел. Тя изобразявала живия хляб, с който бил снабден света от Бога чрез Христа. Но както израелтяните трябвало да събират количеството манна ежедневно, иначе биха гладували, същото ще бъде необходимо за **света**, винаги

да търси да се сдобие с живот и милост, ако искат да живеят вечно.

Но на онези, които стават сънаследници на Христа, членове на помазаното Тяло, Бог прави специален принос на особен сорт манна, същата и все пак различна от дадената на други- „скритата манна”. Една особеност на този съд с манна е, че тя била **нетленна**. Ето защо това илюстрира добре безсмъртието, нетленното състояние, обещано на всички членове на „Семето”, което е Църквата. Манната или поддържащата живот храна на Израел не била **нетленна** и затова трябвало да се събира ежедневно. Така всички покорни люде от човешкия род, които ще бъдат признати за израелтяни, ще бъдат снабдени с вечен живот, но условен, т.е. свързан със снабдяван и подновяван живот, докато „Малкото стадо”, което при сегашните неблагоприятни условия, са верни „обръщенци”. На тях ще бъде дадена нетленната част- безсмъртие- Откр.2:17 (Виж „Изследване на Писанията”, том I, стр. 185)

Тогава тук, в Златния ковчег била представена славата, която щяла да се открие в Божествения Христос; в напъпилият жезъл- избраното божие свещенство; в Плочите на Закона- праведния Съдия; в нетленната манна в златната стомна- безсмъртие, божествено естество. Над ковчега, като негова съставна част, капак или глава над него било

„Умилостивилището” – плоча от солидно злато, на чиито два края от същия къс метал били оформени два Херувима с вдигнати крила като че ли готови да полетят. Лицата им гледали навътре, към центъра на плочата, на която стояли. Между Херувимите в **Умилостивилището** една ярка светлина представляла присъствието на Йехова.

Както Ковчегът изобразявал Христа, така „Умилостивилището”, славната светлина на Херувимите, заедно изобразявали Йехова- „Главата на Христос е Бог”-(1 Кор. 11:3). Както е с Христос, така е и с Йехова. Тук той е представен от неща, които илюстрират атрибутите на

характера му. Светлината, наречена „слава на Шекинах” изобразявала самия Йехова като светлина на Вселената, както Христос е светлината на света. Това е изобилно засвидетелствано от много текстове в Писанията. „Ти, който седиш на херувимите възсияй”- Пс. 80:1; 1 Царе 4:4, 1 Царе 6:2, Исаия 37:16

Човечност не може да влезе в присъствието на Йехова, затова Царският Свещеник, Глава и Тяло, представени от Аарон, трябва да станат „нови създания”, „участници в **божественото естество**” (като разпънали и погребали човешкото) преди да могат да се явят в присъствието на тази изключителна слава.

Златната плоча, наречена „Умилостивилище” (или по-подходящо, място за умилостивяване, защото на нея свещеникът пренасял кръвта на жертвите, които умилостивявали или задоволявали изискванията на божествената справедливост) изобразявала основният принцип на характера на Бог Йехова- **Справедливост**. Божият престол е основан или установен на справедливост.” Правда и справедливост са основания на престола ти.”- Пс. 89:14; Йов 36:17;37:23; Исаия 56:1; Откр. 15:3

Апостол Павел употребява за Умилостивилище гръцката дума **хиластерион**,* когато говори за Господ Исус Христос, казвайки: „Когато Бог предложи умилостивение..., за да покаже правдата си... за да е той праведен и да оправдава този, който вярва в Исуса” (Рим. 3:25,26) Мисълта тук се съгласува с гореизложеното

* В известен смисъл преводачите на популярния превод на Библията превели погрешно хиластерион „ благосклонен”. Думата хилазмос, означаваща удовлетворяване е правилно преведена умилостивение -1 Йоан 2:2 и 4:10

Справедливост, Мъдрост, Любов и Сила са собственост божия, както и плана, чрез който всички те се кооперират за спасението на човека. На Бога обаче било угодно, в

собствената му пълнота, всичко да почива и бъде **представено** на човечеството във възлюбения му Син, нашият Господ Исус. Така в образа Първосвещеникът, който излизал от „Светая Светих“, бил жив представител на Справедливостта, Мъдростта, Любовта и силата на Йехова към човеците- жив представител на божествената милост, опрощение, умиротворяване. Макар че божественото същество е завоалирано, скрито от човешки поглед, божествените му атрибути щели да се изложат на показ на всички хора от Великия ни Първосвещеник, който като живо Умилостивилище ще се приближи при човечеството в края на века и ще направи всички да разберат богатствата на божествената милост.

Двата херувима изобразявали други два елемента от характера на Бог Йехова, така както това е открито в Словото му, а именно божествената Любов и Сила. Тези атрибути- Справедливост, която е основен принцип, и Любов и Сила, които са от същото качество и същност, са издигнати и са в свършена хармония. Те са направени от **един къс**, в същност те са едно. Нито Любовта, нито Силата могат да се упражнят преди да бъде напълно задоволена Справедливостта. След това те излитат да помогнат, да повдигнат, да благословят. Те били с крила, готови за полет, но чакали, гледайки навътре към „Умилостивилището“, към Справедливостта, за да узнаят кога да се раздвижат.

Когато Първосвещеникът се приближавал с кръвта на жертвите на Умилостивението, той не я поставял върху Херувимите.

Не: нито божествената Сила, нито божествената Любов изисквали независима жертва. Ето защо Първосвещеникът нямало нужда да напръсква Херувимите. Качеството Справедливост е Божий атрибут, което без съмнение, ще очисти вината, защото Справедливостта казва:” Наказанието за грях е смърт”. Когато Първосвещеникът трябва да даде **откуп** за грешниците, той трябва да плати на Справедливостта.

Затова е необходимо церемонията по напръскване на кръвта да се извърши върху Умилостивилището - **умилостивяване**.

Любовта, довела до целия изкупителен план. Това било така, защото Бог толкова възлюби света, че изпрати единородния си Син да го изкупи, като плати на Справедливостта изкупителната цена. Така любовта била активизирана, приготвяйки се за изкуплението, след като греха навлязъл; да, „от преди основаването на света”- 1 Пет. 1:20

„**Любовта** първа замислила начина,
по който непокорният човек да се спаси”

Когато жертвите на Деня на Умилостивението (теле и козел) завършат, Любовта чакала да види резултатите от плана си. Когато кръвта е напръскана, Справедливостта вика: „Достатъчно! Свърши се!” Тогава настъпва момента, когато Любовта и Силата могат да действат и незабавно размахват крила, за да благословят **изкупената** човешка раса. Когато Справедливостта е задоволена, Силата започва мисията си, която е уголемена с тази на Любовта, като използва същият сътрудник- Христос, Ковчега или безопасното хранилище на божествените милости.

Родството и единството божественото семейство - Сина и Невестата му, изобразени от Ковчега в хармония и единство с Отца, което е изобразено от капака- било показано от факта, че „Умилостивилището” било капак на Ковчега и все пак негова част- връх или негова глава. Както Главата на Църквата е Христос Исус, така и над целия Христос е Бог. (1 Кор. 11:3). Това е единението, за което Исус се молел, казвайки: „Не се моля за света, а за тези, които ми даде”- „да бъдат всички едно, както ти, Отче си в мене и аз в тебе, да бъдат и те в нас едно; за да повярва светът, че ти си ме проводил (тогава)”- Йоан 17:9,21

НЕОПЕТНЕНИЯТ СВЕЩЕНИК

Многозначително е също, че ако някой член на Свещенството има някакъв недостатък на око, ръка, нос, крак или друга някаква част, той не може да изпълнява службата на Свещеник (Първосвещеник); нито човек, който има нещо излишно-например допълнителен пръст на крака или ръката.

Това учи, че всеки член на прославленото Христово тяло ще бъде пълноценен- не ще му липсва нищо, а и също, че в „Малкото стадо” не ще има нито един повече или по- малко, но точно предвиденото и предопределено число. Когато Тялото на Христа бъде веднъж **завършено**, не ще има никакви по-нататъшни добавки - нищо излишно. Ето защо всички, които били „призвани” с „ високото звание” да станат в частност членове на Христовото Тяло и го приели, ще се стараят ревностно да направят званието и избирането си (като членове на „ Малкото стадо”) сигурно, като тичат да получат наградата. Ако някой от тях е безгрижен и изгуби наградата, някой друг ще спечели мястото му, защото Тялото ще бъде завършено. Нито един член не ще липсва. Нито един член ще бъде излишен. Внимавай „ да не ти вземе някой венеца”- Откр. 3:11

„ТАЙНАТА СКРИТА ОТ ВЕКОВЕ И ПОКОЛЕНИЯ” -Колосяни 1:26-

За някои било голяма изненада, че славата и хубостта на Скинията- златните ѝ стени, златното ѝ прекрасно изгравирано обзавеждане, завесите ѝ с толкова странна изработка били толкова плътно покрити и скрити от погледа на **народа**, че дори външна слънчева светлина била изключена. Единствената светлина била светлината на Светилника в Светая и славата на Шекинах в Светая Светих. Но това напълно се съгласува с уроците, които получихме от нейните служби. Както Бог покрил образа и скрил хубостта му под завеси от груби, неугледни кожи, така славата и хубостта на духовните неща се виждат само от онези, които влизат в посветеното състояние- „ Царското свещенство”. Такива влизат в скрито, но славно

състояние, което вета и всички отвън не могат да приемат. Славните им надежди, а също и това, че са „нови създания” са скрити от другите хора.

ОЛИЦЕТВОРЯВАЩИ ЛЕВИТИ

Потомците на Левий вземали участие в задълженията и привилегиите да служат в Скинията на събранието в пустинята във всички други дни, с изключение на Деня на Умилостивението. Всъщност Левитите извършвали почти всичката работа, що се отнася до постройката, докато Израел бил разположен на стан в почивка и когато били на път. Трябва да отбележим, че нито един левит, който не бил Свещеник, не можел да участва в Деня на Умилостивението. Ето защо, за да изобразяват нещо, левитите трябвало да бъдат някаква класа или класи, които ще получат божествени благословения и служат на Бога след Деня на Умилостивението- Евангелския век.

Когато се ползваме от термина Левити, трябва да помним, че той обикновено се отнася към други левити, свещениците, чиито род или семейство също били от рода на Левий. Левий имал трима сина: Гершон, Каат и Мерарий. (Числа 3:17). Един от синовете на Каат на име Амрам бил баща на Мойсей и Аарон. По божествена наредба Аарон станал глава на свещениците по чин Ааронов.

Всички синове на Левий заемали най- почетните места близо до Скинията. Семейството на Гершон разпъвало шатрите си на запад от светата Ограда. На север били разположени Мераритите, а на юг- синовете на Каат. Мойсей и Аарон били внуци на Каат, но се разполагали непосредствено на изток при входа на Скинията, близо до Вратата, отделени от братята си посредством особено помазание- да извършват жертвоприношенията в Деня на Умилостивението, които особено били приноси за грях- Виж Числа 3:23-38

Никой от рода на Левий нямал наследство в земята (Числа 18:29). Те изобразяват всички, които посвещават истински сърцата си на Йехова да му служат и безусловно да вършат волята му. По-нататък, зад Левитите бил разположен станът на обикновения народ, който изобразявал състоянието на своеволните, от което състояние били вземани козлите в принос за грях. В праотец Адам целият свят оставил състоянието на божествена благодат и съгласие с Бога, а вместо това стъпил на път, на който повечето проявяват своеволие, нежелателно да вършат божията воля. Съвършеният човек Исус се родил в състоянието на Двора и в разрез с предшественика си, царят на земята Адам, не се отклонил от нищо, даже в големите страдания и унижението. Унижавайки се в себе приношението си, той не се отклонил от съвършената си преданост и послушание на Божествената воля. (Евреи 10:7)

Вместо да се отвърне от божията благодат чрез жертвата си и вместо в същност да бъде „наказан и унижаван”, Исус оценил възможността за жертва като особен признак на Божията милост и затова могъл охотно да върши волята на Отца. Той дошъл в близко общение със Светилището и бил в значителна степен почетен и възнаграден в Светая Светих.

И тъй, онези членове на човешкия род, макар и родени в състоянието на стана, имали възможност да чуят нещо за приближаване към Бога чрез Исус Христос, които оставят своеволието си и вместо него приемат волята на Бог Йехова за свой пътеводител. Такива са незначително на брой, но от задължилите се да вършат волята му, не всички вършат напълно онова, което са обещали, защото волята на Бог Йехова в този действителен Ден на Умилостивението означава жертвоприношение. Както вече видяхме, когато разглеждахме случая с Козела за отпущане, известна класа ще с опита да върви по компромисен път и макар че обичат справедливостта, все пак не ще бъдат одобрени от Бога.

След завършване на жертвоприношенията, по-малко верните ще получат божие милосърдие, живот и място до Скинията,

която Бог ще установи между хората.- „И пак ще въздигна падналата Давидова Скиния” - Деян. 15:16

Те ще бъдат духовни същества, но не от божествено естество. Те били добре изобразени от Мераритите. Мерари означава горчивина. Голямото множество ще трябва да премине през големи бедствия и горчивини на духа, когато разберат, че са загубили Голямата награда- безсмъртието и бъдат предадени на Сатана за измъчване на плътта. Виж Откр. 7:9,13-17; 1 Кор. 5:5

В първообраза на Червената Телица виждаме също така как тези благородни герои на вярата, които живели преди да започне века за благоприятната жертва на Христа „получили свидетелство, че са угодни на Бога” (Евр.11:5)

Ако те бяха живели през Евангелския век, несъмнено биха били верни последователи на Исус. Всъщност те са представени пред нас като пример за вяност (Яков 5:10). В бъдещият век на блаженство за „всички хора”, тези праведници на древността ще заемат места с особена почест- „Князе по цялата земя”- като получат преимуществото на „подобро възкресение”, но не в смисъл, че то ще бъде по- добро от това, което ще получат другите предани мъже при края на царуването на Месия, но много по- добро, защото **преждевременно** ще имат съвършени тела, когато излезнат от гробовете си. Тези верни служители на нещата, отнасящи се до Бога, били добре изобразени от Каатовците, разположени на южната страна на Скинията. Каат означава **съюзник** или **другар**.

На източната страна било разположено семейството на Амрам (твърде възвишен), изобразяващо свещеническото семейство, „Малкото стадо”. Както било в образа, така ще бъде и в действителност. Това семейство разполагало с пълния надзор в религиозните работи на братята си и всички останали Левити, които им били почетни помощници и служители.

Тези три класи- Амрамители, Каатовци и Мерарити изобразявали трите класи, които ще получат „ възкресение за живот”(Йоан 5:29). Всички те са посветени- оставили Стана- състояние на своеволие и всички ще имат привилегията да служат в действително построената Скиния или в положение на вършители на Божията воля. Но там има още една класа, която ще се появи с „ възкресението за съд”. Това са Гершоновците, които в първообраза се разполагали на западната страна на Скинията на събранието. Те изобразяват класата овце през Хилядогодишния век. Те ще се посветят да служат на Бога и вършат волята му. Онези от човечеството, които своеволно останат в състоянието на Стана и предпочетат да се ползват от своите душевни възжелания, вместо от волята на Бог Йехова, ще бъдат пресети и накрая отсечени от живота. Това са своеволните упорити Козли.

Трябва да отбележим, че никой от Левитите нямали наследство в земята. Това не означава, че не се занимавали със земни дела. Напротив, всички членове на класата на Левитите ще се занимават усилено с най- важните си интереси, а някои от тях ще имат част в наследията на земята. Следователно, всичко, което ще притежават, ще принадлежи на Бога. Те ще смятат за священо поръчението, имайки предвид постъпката на предшественика си Адам, който не оценил достатъчно отговорността си пред Бога за малкото си царство, земята. (Левит 25:23)

Амрамитите, свещеническата жертвувателска класа е първа озарена от лъчите на изгряващото слънце на правдата. Каатовците и Мераритите са следващите, които ще получат благословения и милости от тази светлина и топлина, докато Гершоновците оставали дълго в сянката на Божията Църква, очаквайки пълното откриване на Божиите синове, когато в определеното за това време ще бъдат благословени, защото Христос се е отдал за изкупуването на **всички**.- 1 Тим. 2:6

Твърде е възможно Гершоновците да са изобразявали Юдейският народ.” Колкото за благовестието, те са неприятели, което е за ваша полза, а колкото за избора, те са възлюбени, заради бащите си.”- Рим. 11:28. Известно основание за този възглед се намира във вдъхновеното изявление на ап. Яков, който казал:” след това ще се върна пак и ще въздигна падналата Давидова Скиния и пак ще издигна развалините ѝ” и пак ще издигна развалините ѝ” (в ред), за да потърсят Господа останалите от хората (всички юдеи, които преди били облагодетелствани като духовно семе) и (в добавка) всичките народи (всичките езичници на земята), които се наричат с името ми” – Деян. 15:16-18; Осия 9:11,12

Тези думи намекват, че езичниците (даже тези от другите народи, които сега се намират в условията на „пустинята”, но които накрая ще дойдат в божественото семейство посредством Посвещение, по такъв начин ще бъдат наречени с името на Йехова) ще бъдат отделени от потомците на Авраам по кръв, а ако думите внушават тази мисъл, то тогава земните народи ще се съденият помежду си с божествените блага посредством Израел, когато се научат да ходят в Божиите пътища, както това е изобразено с обширния израелски стан (Исая 2:4). Необходимо е да приемем или този, или другият възглед или частта (която употребявала езическото невежество), трябва окончателно да се разграничи от образите, защото никой, който е своеволен не ще получи вечен живот.